Devlet Nüshası

Akbaba

Sarhoş — Aaaayyt!... Ne susarım, ne kusarım... Benim arkamda koskoca profesörler var be!..

000141

30. 12. 1952 de
Çekilecek Altın piyangosunda

1 Müşteriye

1000 Altın

Ayrıca
1 müşteriye

100 Altın

Ayrıca

2	müşteriye	25 şer	Altın
6	»	5 »	»
15	»	2 »	»
25	»	1 er	»
100	»	½ »	»

İsabet edecektir.

8. 12. 1952 tarihine kadar, şube ve ajanslarımızda aile efradınız namına 100 er liralık birer küçük hesap açtırarak şansınızı denemeyi ihmal etmeyiniz. (Her 100 liraya bir iştirak numarası.)

AKBANK

Çok zarif ve sağlam bir kapak
içinde içinde satışa çıktı

Fiatı: 10 Lira

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare
eden:
Ahmet Koçer
Basıldığı yer: AKA Matbaası
İSTANBUL
Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :
Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.
Telefon : 21649

3
Katlı
Ev
Roman
Yazan
Yusuf Ziya
Ortaç
Pek yakında
Çıkıyor

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ : 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN
KARA ve DENİZ NAKLİYATI
KAZA
HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar:	Santral	44653/2/1 ve 44659
	Müdür	44039
	Fen Müşaviri	
	ve	
	Ankara Şubesi	10109
	İkinci Müdür	43954
	Galata Bürosu	43949
	İzmir Bürosu	5915

Telgraf adresi:
İmtiyaz—İstanbul

000142

Akbaba

Sayı : 34 — Cilt : 2 — 6 KASIM 1952 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

Millî Eğitim Bakanına Açık Mektup

Sayın İleri,

Ne yapalım? Günlük gazetelerimizin mühim mevzuları var yazacak: Sarıyer cinayeti onların... Cezaevi boğuşması onların... Mısır kralının maceraları onların... Hattâ, Bektaşi şeyhi Sırrı baba onların...

Eh, ben de artık - acı bir mizah mevzuu haline gelen - liselerimizden bahsedeyim bari...

Siz, muhterem Millî Eğitim Bakanı, liselerimizde, çocuklarımıza işkence edildiğini biliyor musunuz?

Hayıır... Öyle, tek ayak üstünde ceza durdurmak, izinsiz verip pazar günü mektebe kapamak, falakaya yıkıp tabanlarına kızılcık sopası vurmak gibi — modası çoktan geçmiş — kaba işkenceler değil... Şu dünyaca meşhur, ince, zeki, âdeta güzel sanatlar haline gelmiş Çinli işkencesine bile rahmet okutacak bir entellektüel işkencesi, bir münevver zulmü!... Hani, saçları traş edilmiş, eli, kolu bağlı bir adamın tepesine, her iki dakikada bir, tavandan bir damla su damlatırlarmış... Yoook, bundan ne çıkar demeyiniz, aradan iki, üç saat geçince, insanda titremeler, çırpınmalar, ölüm ve cinnet alâmetleri başlarmış... İşte, tıpkı öyle bir işkence, ondan beter bir zulüm!

Misal mi istiyorsunuz? Kendi evimden vereyim:

Dün gece, oğlumun odasından, mevlût okunur gibi, derin, hüzünlü sesler geliyordu. Kulak kabarttım: Arûzun ve Osmanlıcanın sesiydi bu:

Ey dahme-i mersûs-i havatır, ulu mabet,,
Ey gırre sütunlar ki birer dîv-i mukayyet!

Kapıyı açıp yanına girdim: Gözleri yarı kapanık, ayakta, zikrden çilekeş bir derviş tevekküliyle sallanıyordu.

— Ne yapıyorsun?

Boynunu büktü, dudaklarındaki tebessüme yakışmıyan acı bir sesle:

— Ezberliyorum, dedi...

O, binlerce nesildaşı gibi, lâtin harflerinin çocuğudur. Mektepte «Elifbây-i Osmanî» okumadı. «Karabaş Tecvit» okumadı. «Emsile» okumadı. «Zebân-ı Farisî» okumadı. Hattâ Hüseyin Cahid'in «Sarf ve nahiv» ini okumadı. Siz söyleyiniz bana: Bu çocuk «Ey dahme-i mersûs-ı havatır» ı nasıl okur, nasıl anlar ve nasıl ezberler?

— Oğlum, dedim, bırak... çıldıracaksın!

Hayretle yüzüme bakarak güldü:

— Hayır baba, dedi, şimdi değil, ama biraz sonra çıldıracağım...

Ve masanın üstünden bir kitap aldı, açtı ve okudu:

— «Soyut, terim, duyu organlariyle olğılanması kabil olmayan ve zihnin yaptığı soputlama ile elde edilen fikirleri bildirir.»

Elinden kitabı, âdeta şüpheyle alıp bir de kendi gözlerimle okudum:

— «Özdeşlik prensipinin zorlu sonuçu çelişmezlik prensipidir.»

— «Kıyasta öncül önermelerden biri olumlu, biri olumsuz olursa, sonurgu da olumsuz olur.»

Üstüme heyheyler geliyordu. Kitabı masanın üstüne atarken, gözüm, kapağına ilişti: Mantık!..

Bir yanda: «Dahme-i marsus» ile «Gırre sütunlar», öbür yanda «çelişmezlik» le «soputlama»!..

Evet, bukadar mantıksızlığa böyle mantık çok bile!.

Fakat, siz söyler misiniz bana sayın Tevfik İleri: Anayasanın «işkence ve eziyeti yasak» eden 73 üncü maddesi ne oluyor?.

Yoksa, muhterem Millî Eğitim Bakanı, genç ruhları çarmıha geren, pırıl pırıl zekâlara mil çeken bu zulme işkence demiyor mu?

Bir baba cevap istiyor sizden.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Musaddık — Beyhude tokurdatirem galiba... Boş gürültü karın doyurmuyor dadaş!...

3

000143

BU HAFTA:

Hitaplar ve elkaplar

Bizim hizmetçi kapıya gelen her çeşit esnafa «kardeşim» diye hitap eder:

— Kardeşim, iki kilo soğan tart!

— Kardeşim, eti niçin geç getirdin, öğleye taskebabı yetişir mi?

— Kardeşim, geçen gün verdiğin yumurtalar çürük çıktı.

Halk arasında, uzaktan bile akraba olmadıkları halde, birbirlerine «kardeşim» diyenler çoktur.. Biraz saygı ettikleri insan olursa, ona «Ağabey» «Abla», «Amca», «Teyze», «Beybaba», «Hanım valde» falan derler. Bu fena bir şey değil, saiki bütün Türk milleti bir tek ailedir ve her Türkün yirmi milyon kadar akrabası vardır. Fakat insan her zaman bundan hoşlanmıyor. Geçen gün bir dolmuşun şoförü bana:

— Beybaba, sen şu tarafa otur!

Deyince, sinirlendim. Şoför kırkını geçkindi. Bu hesapça ben yetmişe merdiven dayamış oluyordum. Ona çıkışmak istedim, fakat sustum. Yalnız içimden söylendim: «Neden senin baban oluyormuşum? Anneni hiç görmedim ben. Kadıncağıza ne iftira ediyorsun? Hem şöyle yüzüme dikkatlice bir baksana... Elli yaşından fazla gösteriyor muyum? Sen kırk yaşından fazlasın. Ben dokuz yaşımda evlenmedim ya... Terbiyen yoksa, hesap da mı bilmezsin?»

Ben bunları içimden söyledim ama, başka bir gün, bir kadın, benim gibi öfkesini gargara edip yutmadı, açığa vurdu. Yine bir dolmuş şoförü, arabaya yaklaşan bu kadına şöyle demişti:

— Hanım valde... Gel, sen yanıma otur...

Kadın oturdu, ben de onun yanına.

Fakat araba hareket etmeden, kadın şoföre birdenbire çıkıştı:

— Neden ben senin valden oluyormuşum? dedi.

Şoför yarı efendi, yarı külhanbey ağziyle cevap verdi:

— Fena bir lâf mı ettik? Ne olmuş «valde» dedikse?

Kadın büsbütün sinirlendi:

— Ne yalan söylüyorsun? Ben mi seni doğurdum?

— Ne olur doğurursan? Ben, şebele maymunu muyum? Aslan gibi delikanlıyım. Beğenemedin mi?

Kadın, fena bir koku duymuş gibi yüzünü buruşturarak:

— Üft... dedi, şu karşındaki aynaya bir bak da öyle konuş. Senin neren delikanlı? Kırk yaşında varsın.

— Sen yaşa ne bakıyorsun? Evel Allah yirmi yaşındaki delikanlılara taş çıkartırım.

Kadın köpürdü:

— Ben senden daha gencim ayol... Sen benim nasıl oğlum olursun?

Şoför, palamut satan balıkçının yayık ağziyle cevap verdi ve inat etti:

— Hanım valde... Sana saygı ettik de «valde» dedik. «Ah anam!» deseydim daha mı memnun olurdun?

Dolmuş doldu, araba kalktı ve tartışma yarıda kaldı.

Gençliğine doyamamış yaşlı kadınlara «Hanım valde», benim gibi ihtiyarlığa razı olmıyanlara da «Beybaba» demek nezaketsizliktir. «Abla» ve «Ağabey» bile fazla. Hep kardeşiz. Büyük, küçük birbirimize «kardeşim» dersek, günaha mı gireriz?

Eskiden yalnız çocuklar komşu kadınlarına «Abla», «Teyze», falan derlerdi. Bütün millet birbiriyle akraba değildi. Daha cana yakın hitaplar vardı: «Elmasım», «canım», «ciğerim», «gözümün bebeği», «aslanım», «başımın tacı»... Şimdi kızlar birbirlerine, hep «şekerim» deyip duruyorlar. Şimdi değil senelerdenberi. Acaba şeker,, kızlardan daha pahalı olduğu için mi?

İşin doğrusu, bu tarzda hitap ve elkapların hiç biri güzel değildir, insanı dalkavukluğa alıştırır. Herkese düpedüz ismini söyleyip çıkmalı. Fakat adını bilmediğimiz insanlara ne demeli? «Bey» derseniz eskilik, «bay» derseniz alay olur. Belki de bunun için, son zamanlarda, hizmetçilere varıncıya kadar bütün kadınlara «hanımefendi», aşçılara varıncaya kadar bütün erkeklere «beyefendi» demek âdet olmağa başladı. Tabiî herkes «hanımefendi» yi «hanım valde» ye, «beyefendi» yi de «beybaba» ya tercih ediyor!

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER... ORDUSU!..

HAFTANIN PANORAMASI

E, Artık..

Cezaevi müdürü yalanlıyor: Son meydan muharebesinde, üç değil, topu topu bir tane, — hayır, bır tane de değil — bir tanecik tabanca bulunmuş!

Tebrik ederiz yahu... Biz de cezaevimizi, âdeta hapishane değil, silâhhane sanmıştık!

Bir tanecik tabanca!.. Hani neredeyse, insanın cebindekini çıkarıp:

— Canım o kadarcık bizde bile bulunur, diyeceği geliyor.

Acaba fıkrayı bilir misiniz?

Hani Arabın biri evlenecekmiş.

— Ayol, demişler, alacağın kız topal...

Arap omuz silkmiş:

— Daha âlâ... Peşim sıra dolaşmaz!.

— Yalnız topal da değil... Kulağı da pek işitmiyor..

— Uuh, daha güzel... Her söylediğimi işitmez!

— Ama, bir gözü de körmüş...

— Mükemmel, mükemmel... Kabahatlerimi daha az görür...

Arabın hoşgörürlüğüne hayret eden arkadaşı:

— Pekii, demiş, hepsi iyi, âlâ,.. Fakat, sırtında koskoca bir de kanburu var... Ona ne diyeceksin?.

Fakat Arap pişkin bir kahkaha ile:

— Caanım, demiş, artık o kadarcık da kusuru olmasın mı?..

Onun gibi, bukadar kanlı katilin barındığı koskoca cezaevinde bir tanecik de tabanca olmasın mı artık?..

Fabrikalarımız

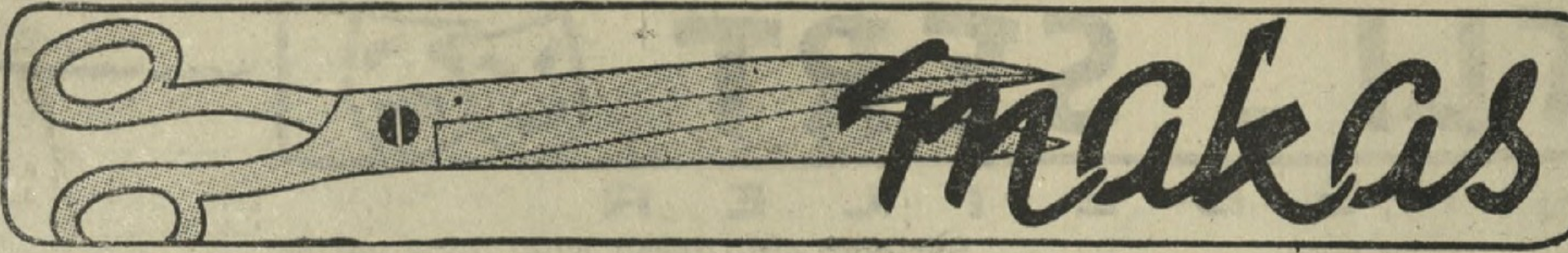

Haftada bir gazetelerimizde okuruz: Fatihte bir heroin fabrikası basılmış, dört buçuk kilo beyaz zehir ele geçirilmiş, suçlular adalete teslim edilmiştir.

Havadisin üstünde, bir de fotoğraf seyredersiniz: Yandan iki payanda vurulmuş bir kulübe: Fabrika!.. Bir mangal, bir kazan, bir boru, bir inbik: Fabrikadaki makineler!.. Mintanlı, yemenili, traşı uzamış üç kopuk: Biri Kel İsmail, öbürü Kürt Tevfik, üçüncüsü de yankesici Dudu.. Bunlar da fabrikatörler!..

Hay maşşallah, kimya endüstrisi memlekette ne inkişaf ediyor!

000144

Dünya Gazetesinden :

[Amerikada 300 mahkûm isyan etti!]

Akbaba :

Eeeeh, ne mutlu bize: Amerikaya örnek olduk!

Hürriyet Gazetesinden:

[Semerin zaferi!]

Akbaba :

Yeni mi duydun üstad?.. Dünya yaratıldı yaratılalı zafer onların!

★

Akşam Gazetesinden :

[İsmail Demirsoy isminde biri, eski nişanlısını bomba ile tehdit etti.]

Akbaba :

Ha gayret!... Bıçak, tabanca, dinamit, bomba, top, tank, uçak... Asrımızın yeni silâhlarından her sahada istifade etmeliyiz!

★

Ulus Gazetesinden :

[Mükâfatlı müsabakamız: Birinciye 1000, ikinciye 500, üçüncüye 300 lira hediye vereceğiz..]

Akbaba :

Kolay gele arkadaş... Ne olur, ne olmaz, kesenin ağzını açtın galiba!

★

Cumhuriyet Gazetesinden:

[Denizlide biletçisiz otobüs işletiliyormuz...]

Akbaba :

O da bir şey mi yahu?.. Biz İstanbulda, camsız, kapısız, tekerleksiz, frensiz, hattâ şoförsüz otobüs işletiyoruz!

★

Dünya Gazetesinden:

[Vali, cezaevinin şehir dışına naklini istedi..]

Akbaba :

Elbet... Hem cezaevini şehir dışına nahletmeli, hem de mahkûmlara top, tüfek, mitralyöz gibi silâhlarla kâfi miktarda cephane dağıtmalı... Belki kısa zamanda birbirlerini temizleyiverirler de kurtuluruz!

Ulus Gazetesinden:

[Kaçakçılık hâdisesi büyüyor.] [Dövüldüğünden öldü..] [Silâhlı bir soygunculuk.] [Samsundaki telefonlar dinleniyor..] [Kadına zorla tecavüz..] [Âşıkiyle beraber öldürüldü!]

Akbaba :

Yaşa be!... Bir sayıda, bir sayfada, bir kalemde bukadar müjde!.. Gel, bir mendil vereyim de, ağzının sularını sil!...

Akşam Gazetesinden:

[Sevdiğim delikanlıya aşkımı nasıl anlatayım?]

Akbaba :

Aman küçük bayan, sen nereden geldin?. Gözün, kulağın yok mu?.. Hiç gazete okumuyor musun?.. Haydi eskiden olsa, güçtü: Evde kimse yokken kafes arkasından kırmızı mendil sallıyacak, yanıp tutuştuğunu, kan ağladığını ispat edecektin, diyelim... Ama şimdi öyle mi ya?.. Ver üç, dört lira, al iyisinden bir sustalı, dayan göğsüne oğlanın... Bak, anlar mı, anlamaz mı!..

Makascı

— Hayır amcası, daha mektebe vermedik... Şimdilik Babıâlide bir mecmua çıkarıyor!...

Aşk nedir?

★ *Gençlere göre: Tatlı bir rüya...*

★ *Yaşlılara göre: Acı bir hakikat...*

★ *Polise göre: Asayişi ihlâl...*

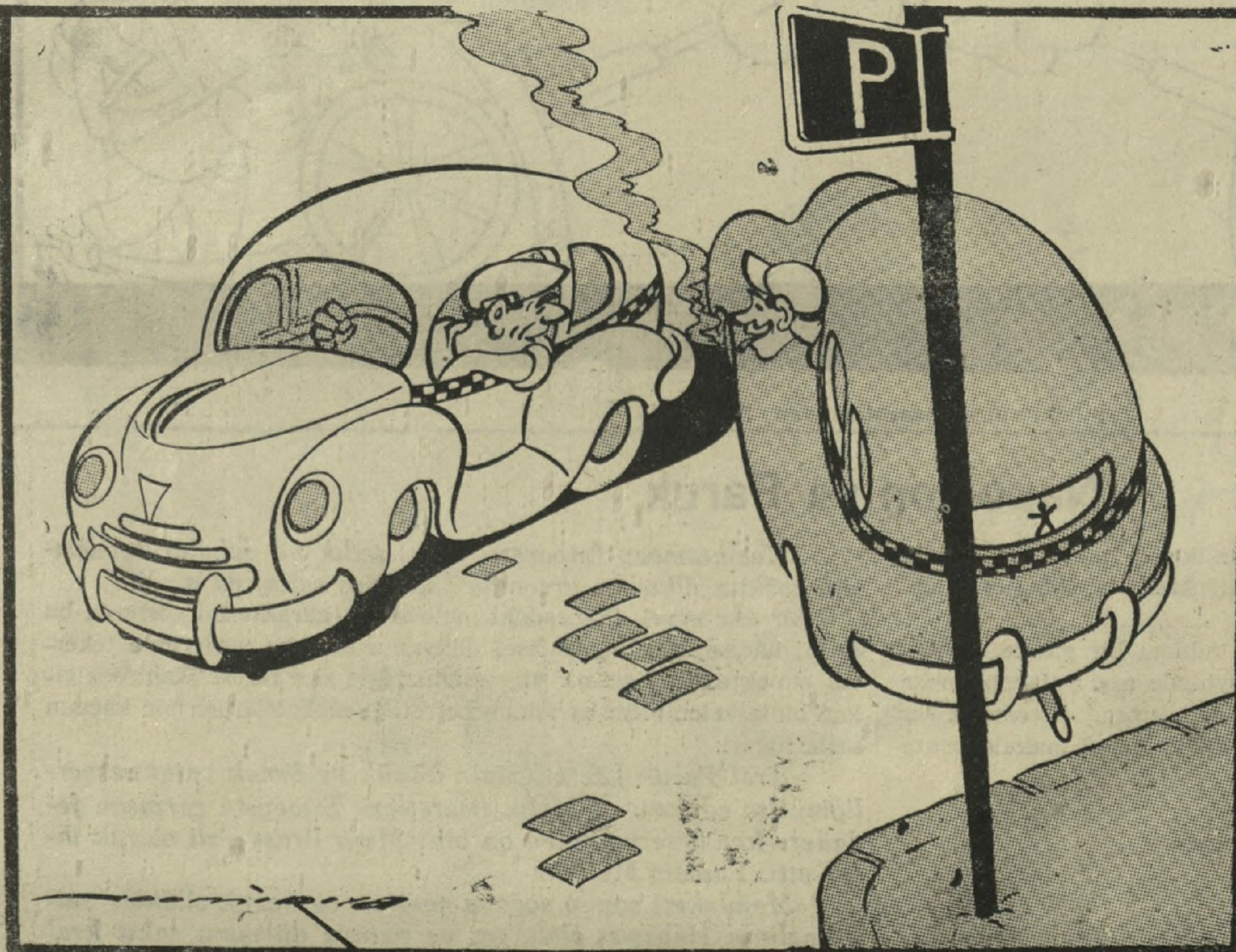
★ *Kadınlara göre: Güzel sanatlardan...*

★ *Şoförlere göre: Taksiye yüzde beş yüz zam...*

★ *Evlilere göre: Gündüz hırıltı, gece horultu...*

★ *Sinemacılara göre: Localar komple...*

★ *Muharrirlere göre: Tükenmez mevzu...*

— Ankara şoförleri İnönü'ye klâkson çalarak karşılamışlar...
— Vay canına!.. Yine borusu ötmeğe başladı demek!...

İstikbal meselesi

Truman Cumhurbaşkanı olduğu zaman kendisine sordular:

— Başkan seçilmiş olmaktan memnun musunuz?

Truman:

— Hayır! diye cevap verdi.

— Neden? Cumhurbaşkanlığından daha şerefli ve yüksek vazife olur mu hiç?

Truman izah etti:

— Ben de onun için memnun değilim ya zaten: İstikbali yok!

★

Hazırlık

Telefonla malûmat veriyordu:

— Evet paşam... Hazırlıklara başlandı. Biraz yavaş gitmekle beraber, yıldönümüne yetişeceğini zannediyorum...

Ziraat Bankası umum müdürü Mithat Dülge, telefonun öbür ucunda ne sorduysa sordu. Karşısındaki yine devam etti:

— Hayır efendim, hayır. İstanbulun beşyüzüncü yıldönümünden değil, bizim hanımdan bahse diyorum...

000145

TATLI _ SERT

NİSBETLER

Ah o günler ki diğer-gûn idi dünyâya göre
Keyfimiz gökte değil yerdeki mevlâya göre (*)

Herkes efkârını dikkatle ayâr eylerdi
Karaoğlanda duran bir iki sehpâya göre

Biz geçip gitti o günler diye bayrâm ederiz
Aksidir hâdise ammâ ki Günaltâya göre

Ya Günaltây atılır sahneye yahud ki Sirer
Bir acele perde kurarlar bu temâşâya göre

Bârek'Allah göbek adlarıdır Şemsüddîn
Çömez uygun düşüyor doğrusu Mollâya göre

Câhidin hükmünü bilseydi hekânet İnönü
Tahtı peylerdi onun güttüğü da'vâya göre

Fâlihin fikrini görseydi kerâmet C. H. P.
Gayret eylerdi yazıp çizdiği fetvâya göre

Hayrı yokken Atayın Yalçının öz fırkasına
Nice bir şerri olur fırka-i uhrâya göre

Sarfedip ehl-i fesâd ıslığı alkış yerine
Faslederler işi gördükleri rü'yâya göre

Okuyup başla hemen her işe Bismillâhı
Bu zafer tılsımıdır Moshos Ahilyâya göre

Söylerim sorsa benim fikrimi Enver Güreli
İktisâdın bana arzettiği ma'nâya göre

Feth-i bâb etmelidir memleket idhâlâta
Feth-i bab etmeli ammâ gelen eşyâya göre

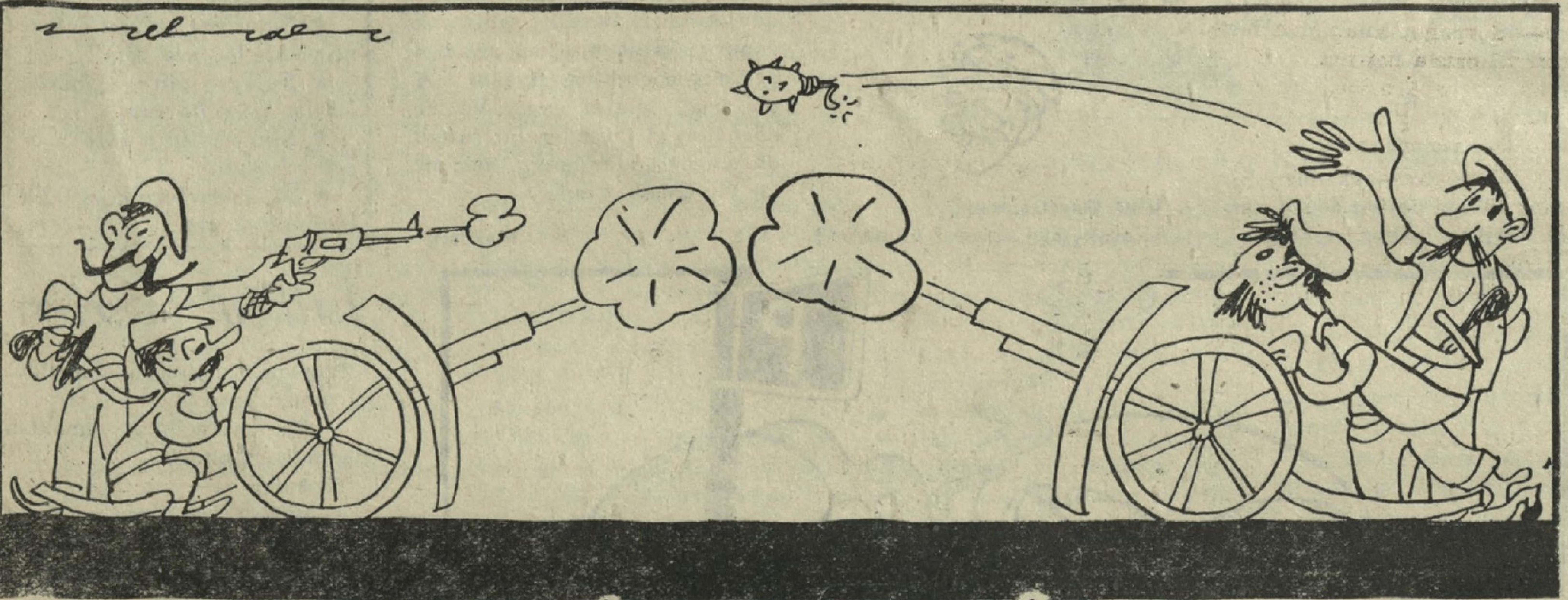
Kaplamış çarşıyı boydan boya incik boncuk
Bil'umûm arzu taleb Hazret-i Havvâya göre

Bunu gördükte nasıl dehşete düşmez Âdem
Vız gelir kudret-i mâliyyesi itâya göre

Yâre gül destesi takdîm eder ağyâra diken
Bir siyâset bu Siyasâsî-i dilârâya göre.

Siyâsî

(*) *Hâşâ sümme hâşâ.*

İstanbul manzaralarından : Cezaevi!..

Napolyon ve Faruk

Bilirsiniz: Napolyon Bonapart bir müddet tahtından ayrılıp Elba adasına sığınmış, sonra Fransaya dönerek, taraftarlarını toplamış ve tekrar tahta oturmuştu

O sıralarda Pariste çıkan Moniteur adında bir gazete, Napolyon'un Elba'da bulunduğu müddetçe aleyhinde neşriyat yapıyordu.

Napolyon Fransaya dönmek için yola çıkınca, sistematik bir şekilde ağzını değiştirdi. İşte size arka arkaya çıkan makalelerinin başlıklarından bir kaçı:

«Canavar ininden ayrıldı!»

«Korsikalı dev, Fransa sahillerinde!»

«Yırtıcı kaplan Grinoble vardı!»

«Diktatör Lion şehrini geçti!»

«Bonapart Parisin altmış kilometre uzaklığında göründü, fakat henüz şehre girmedi!»

«Napolyon, Parisin dolaylarına vardı!»

«İmaratör Fontenbleu'ye vâsıl oldu!»

«Haşmetmeap İmparator dün, sadık ve vefakâr tebaasının coşkun alkışları arasında Tuileries sarayına girdi!»

Bir asır evvel, Fransadaki matbuatın karakterini gösteren bu tarihî hâdise, bugün maalesef dünyanın bir çok yerlerinde tekerrür etmektedir. Misal mi istiyorsunuz: İşte size tazesi: Kahirede çıkan bir gazetenin bir ay içinde neşrettiği makalelerden bir kaçının serlevhaları:

«Kral Faruk hazretlerinin büyük ve örnek vatanperverliğini ifşa ediyoruz: Melik hazretleri, Süveyşte çarpışan fedailere kendi servetinden on bin Mısır lirası gizli olarak ihsan etti. Yaşasın Melik!.»

«Memleketi soyup soğana çeviren ve bozuk silâhlar suiistimalinin elebaşısı olan, ırz ve namus düşmanı sakıt kral Faruk'un rezaletleri!...»

Bunun yerli örnekleri için misale hacet yok. Biraz hafızalarınızı yoklayıveriniz, kâfi!.

000146

Otlakçı!

— Bay Gümüşyan... Bay Gümüşyan!..

— Ooo.. Artin Züğürtyan.. Zo nicesin ahbar?.. Nerelerdesin?

— Oturmazsın şöyle!

— Bilmem ki, oturayım?... İşim de çoktur da!

— Canıııım... Dünyanın işi bitmez.. Aldırma, oluruna bırak!

Bay Gümüşyan, eski dostunun karşısındaki sandalyaya çöktü.

— Al bir cıgara bakalım...

— Alayım...

— E, nereden böyle?..

— Kapalıçarşıdan geloorum.. Sandalbedesteninde zorlu bir pırlanta var dedilerse duramadım.. Bilirsin, Gümüşyanın eski merakıdır: Kıymetli cevahir buldum mu, almadan edemem!

— E, aldın mı?

— He.. Biraz okkalı oturdu amma, aldım... Ben dedim: (On üç bin bir), onlar dediler: (On üç bin iki)... Böyle birer birer çekişe çekişe (On dört bin dört yüz kırk dört) lirayacak dayandık...

Gümüşyan, tekrar masa üstündeki Züğürtyanın tabakasına daldı ve bir cıgara daha aldı, yaktı...

— Nerede oturoorsun Bay Gümüşyan?...

— Sürpagopta ciğerim.... Geçen yıl orada beş katlı kalolüferli bir apartımlan buldum... Yüz elli bin liraya aldım... Bir katında da ben oturoorum...

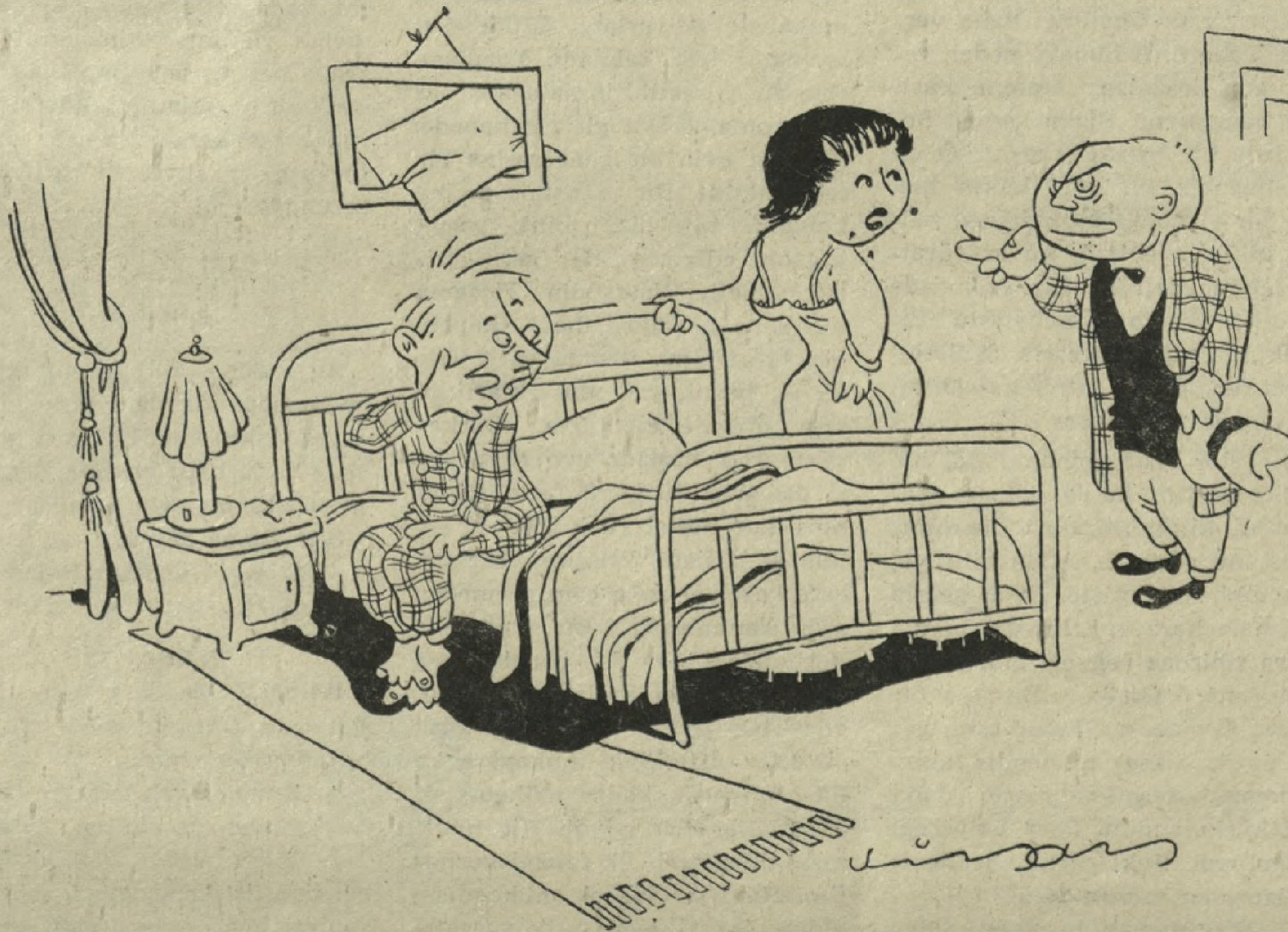
— Hoşça otur...

— Eksik olma Züğürtyancığım!

Bay Gümüşyan, tekrar, masanın üstündeki Züğürtyanın tabakasından bir cıgara alıp yaktı..

Partici — Ne dedin, ne dedin?.. Benimle bir arada yaşıyamaz mısın?.. Ulan, ölürüm de senden ayrılmam be!...

— Teessüf ederim, teessüf... Tanımadığım bir adama benim pijamamı giydiriyorsun, ha?!...

— E.. Daha daha ne işler yapoorsun?...

— Övle devamlı işim yok.. Emniyet Sandığına uğrarım... Bedestene giderim... Borsayı dolaşırım... Düşkün bir mal bulursam, düşerim peşine... Bulamazsam tutarım caddeyi!.. Sabahtan, bizim sarraf Martavalyan telefon etti ise, ağnadım ki gene bir kelepir vardır.. Koştum: Aman dedi, Reşat al...

— Aldın?..

— He.. aldım...

— Ne kıdar?

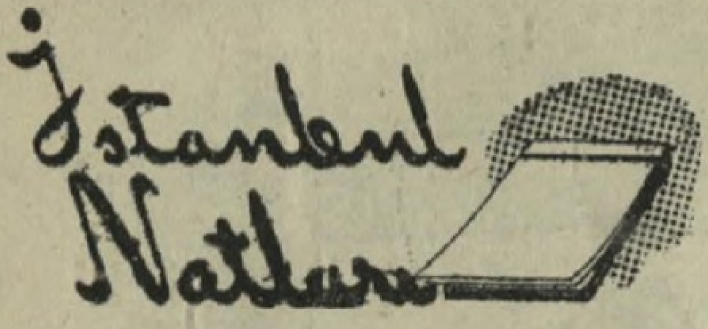
Gümüşyan tabakaya uzandı, paketin kapağını açtı ve içindeki son cigarayı alırken mırıldandı:

— Otuz beş bin liralık!..

Züğürtyan, bir hamlede cıgarayı arkadaşının elinden kaparak homurdandı:

— Zo köpoğlunun otlakçısı!.. On dört bin liralık pırlant, otuz beş bin liralık altın alacağına, otuz kuruş ver de bir paket cıgara al! *Çimdik*

000147

Yazan:

İSTANBULLU

Ev sahibi olmak felâketi!

Oooof, Ooooff! Dertli Karagöz gibi, bu dünyaya gelip de rahat etmek, güler yüz görmek, tatlı bir çift Tanrı kelâmı işitmek kabil mi? Ya hele sizlerin karşınıza çıkarken olsun yüzümüz gülmiyecek mi yâ eyyühel müslimîn!

Ayol, vallahi Fehmi Ustaoğlu'nun vaızlarından birini tekrarlamıyorum. Şükür Uulu Tanrıya ki bizi o zatı tanımak şerefinden mahrum etti. A dostlar, ben size ev sahibi olmak felâketine uğramış bir dostuma rastladım da, onun feryatlarını, iniltilerini naklediyorum. Ev sahibi deyince kiracısından yanıp yakılıyor sanmayın... Ev yaptırmağa kalkışan bir gafil, sadece... Uğradığı felâketi; en iyisi, kendi ağzından dinliyelim:

— Ah bu dertli başım. Anam beni doğuracağına keşke kurbağa doğuraydı da göller mekânım, yol lar durağım olaydı... Ne dedim de, emekliye ayrılır ayrılmaz üç beş kuruşla ev yaptırmağa kalktım? A sersem, bâri tecrübelilere sor, danış... Çileli kafa, ne demezsin? Seçime, sözde garantili giren C. H. P. milletvekili adayları bile benim kadar inkisara uğramamışlardır.

Efendim, tuttuk, elimize doğmuş bir mühendise itimat ettik. Mühendis deyip de geçmeyin. Hem de yüksek cinsinden... Meğer onlar, kaldırım mühendisi zannettiklerimiz bile, beton hesabını bilmeseler dahi para hesabını, hele para çekme yollarını gayet iyi biliyorlarmış... Bizim İhsaniyede, baba yadigârı bir küçük arsamız vardır, bir dönüm kadar. Komşunun oğlu, ki elimize doğmuştur, «Sabri amca, dedi, sizin arsaya güzel bir villâ oturtalım. Size göre ne olacak? Şöyle altı odalı zarif bir şey... Arsa fiyatı hariç, yirmi bin liradan ucuza çıkar...»

Bunları söylerken önüme o zamana kadar yaptığı rivayet edilen bir sürü ev resimlerini, plânları, fotoğrafları yığdı... Eh, namuslu çocuktur, kibardır, naziktir, efendidir dedik. Yalan olacağı hatıra gelir mi? Taksit taksit ödiyerek işe başladık. Ama, önce para veriliyor, sonra iş görülüyordu. İlk üç bin lirayı müteakip temel çukurları kazıldı... Bundan tam dokuz ay, on gün evvel... Sonra hemen zemine beton döküldü, bir üç bin daha... Aradan iki ay geçti. İşim gücüm yok ya? Bendeniz her gün inşaata taşınıyorum. Kalfa gibi bir adam var... Hep de onu görürüm. Yalnız para zamanı gelince yüksek mühendis ortaya çıkar. Sonra banka veznedarları gibi, kaybolur gider. Üç ay geçti, tuğla duvarlara bir türlü başlanamıyor... Bir gün canımı dişime taktım. Polis köpeği misali, İstanbulun altını üstüne getirerek yüksek mühendisi yakaladım. Beni görünce bozulur gibi oldu.

— Yahu, dedim, tuğla duvarlara ne zaman başlanacak?

— İsterseniz hemen başlıyalım. Lâkin size gösterdiğimiz evsafta tuğla bulmak imkânı yok. Harmanlar henüz açılmadı. Hem, fiyatlar yükseldi...

— Yazın ucuzlaması lâzım gelmez mi?

— Evet ama, yağmur yağdı böyle oldu. Sonra, eskiden malzemenin ücretini, yarısını peşin, yarısını tesellümden sonra öderdik. Şimdi hepsini peşin istiyorlar. Kendi imkânlarımız müsait olmadığı için gelecek bir para bekliyoruz. Alınca derhal işe devam edeceğiz...

Anlıyorsunuz ya? Hesapta olmıyan bir üç bin lira daha vermek icabetti. A budala, neden veriyorsun desenize... İnsanın basireti bağlanıyor. Bizim hemen ilerimizde bir inşaat vardır. O da küçümencik bir ev... Lâkin bizden bir ay sonra başladıkları halde, küfür edebiyatı kadar süratle gelişti, serpildi. Biz yerimizde saydıkça o bina yükseliyordu. Bizimk'nin tuğla duvarla örülmesi bitmeden, onlar çatıyı kapadılar, cam çerçeve taktılar.

Bir gün bizim binanın da, hiç beklemediğim halde çatısını kapanmış, kiremitlerinin döşenmiş olduğunu görünce, Allah bilir ya, içime bir kurt düştü. Aylar geçsin bir mala harç vurulmasın, ondan sonra sihirbaz değneği gibi bir gecede çatı örtülsün... Bu işte bir bityeniği olacaktı. Ertesi gün, gayet nazik yüksek mühendis fakirhanemizi şereflendirince daha çok kuşkulandım. Para istiyeceği besbelliydi. Zeki çocuk, bendenizi üzmeden sadede girdi:

— Bir fırsat zuhur etti, diye söze başladı, sizin binayı ipotek edip bankadan para alabileceğiz.

— Yaaaa...

— Evet efendi amca.

— Bizim bina yirmi bin liraya çıkmıyacak mıydı?

— Tabiî...

— Fakirin daha on bin liramız var...

— Şimdi üç binini alacağım.

— Vadesi geldi mi?

— Elbette. Çatı kapandı işte.

— Peki, takdim edeyim. Lâkin demek istediğim o değil. Bizim yirmi bin liramız nakden mevcut. Bankadan para almamıza lüzum yok ki...

— Yok elbet. Esasen parayı siz alacak değilsiniz... Namınıza ben alacağım efendi amca.

— Allah Allah:.. O neye?

— Elimizde başka yapılar var. Onları tamamlamak için.

— Bana ne yapılardan evlâdım?

— Ama efendim, sizin inşaatınız için de meselâ çimento ve kereste ve taş ihtiyacını karşılamıya ilk verdiğiniz üç bin lira pek tabiî kâfi gelmediği halde, biz şartları bozmamak için fazla talepte bulunmadık, başkalarının parasını kullandık... Şimdi onlara karşı da aynı şekilde davranmak tabiî değil mi?

Bu mantığa itiraz edemedim. Herif lâhzada muamelesini yaptırdı. Bizi on bin lira bankaya borçlandırdı. Altı bin de nakden kendimiz ödedik. İşte asıl felâket ondan sonra başladı. Bir daha ne mühendis beyi, ne kalfasını görmek kısmet oldu. Haftada bir meçhul bir boyacı geliyor, bir duvar boyayıp gidiyordu. Sorulan suallere cevap almak kabil değil. Sanki hepsi bir umum müdür. Bunlar Kafdağında. Ne sorsanız, sabıkalılar gibi bilmiyorum, görmedimden ibaret iki kelimeyle mukabele ediyorlar... Mühendisi aramadık yer kalmadı. Yazıhanesine git: inşaatta, inşaata koş başka yapıda, oraya git yazıhanede. Bir gün evin bir penceresine bir cam takıldı. Bir musluk yerine konuldu mu, biz, çoluk çocuk bayram ediyoruz. Her gece birimiz nöbetle, Nasreddin Hocanın türbesine benziyen damı kapalı, her tarafı açık binada yatıyoruz, ki, su borularını, muslukları sökük götürmesinler diye... Derken yağmurlar başladı, eve sürdükleri dış sıva düzgünü fazla sürülmüş kart postal yüzü gibi yol yol atmağa başladı. Takılmış olan pencere kasaları daha cam geçmeden şişip kanburlaştı. Bu sırada, az ilerimitzdeki ev de bitmiş, eşya bile taşınmağa başlamıştı. Zarif, güzel bir şeydi. Malzemesini görüyorduk; bizimkiyle mukayese kabil olmıyacak kadar mükemmeldi. İşçiliği çok iyiydi. Hiç unutmam, bankanın ilk faizini vermiştim. Hani şu yüksek mühendisin aldığı, fakat benim ödiyeceğim paranın faizini... Gûya sonradan hesaba mahsup edilecekti de, kalanını mühendis bankaya ödemeğe devam edecekti. İşte o faiz... Bundan on gün kadar evvel miydi ne? Bilemiyorum. Evin önünden geçerken merak ettim. Çalışan, havagazı borularını döşiyen adama sordum:

— Kuzum oğlum, bu ev kimin?

— Bir mühendisinmiş...

— Çabuk bitti maşallah...

— Evet, altı ayda bitirdiler, içi-

ne de taşındılar. Yalnız havagazı tesisatı kalmıştı, onu tamamlıyoruz...

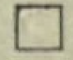
— E, insan, parası olunca böyle çabuk iş görür tabii...

— Ne parası efendi baba?.. Enayiler sağ olsun...

— Enayiler mi?

— Tabiî, bu mühendisin yedi inşaatı var böyle... Hepsinden peşin aldığı parayı kendi evine harcadı. Sonra mal sahiplerini bankaya borçlandırarak birbirlerinin parasiyle onların evlerini yavaş yavaş tamamlamıya koyuldu. Kendi evine altmış bin lira sarfetmiş. Şu karşıdaki yapı var ya? İşte onu da bizimki yapıyormuş gûya... Neredeyse senesi gelecek diyorlar. Daha bitmesine bir yıl ister bu gidişle... Sahibi bunak bir ihtiyar cağızmış. Acıyorum vallahi herif...

Bu sözleri işittikten sonra artık o yüksek mühendisin adını soracak kadar bile sesim çıkmadı. Oracığa yığılmış kalmışım. Şimdi, acaba beş on sene hapsi göze alıp mel'unu bıçaklasam, öldürsem mi yoksa mahkemeye verip beraber sürünsek mi diye, bir türlü karar veremiyorum!

ZIKKIM

Sırrı Baba, tahliye edilmiş, bir meyhanede demleniyordu. İstanbul savcılarından biri onu gördü:

— Yahu baba erenler, dedi, bari şu zıkkımı evinde iç...

Sırrı Baba güldü:

— O senin dediğin Ramazanda olur evlât!..

TERAKKİ

Kemal Zeren, sergi açmıştı. Resimlerini görmeğe gelen arkadaşlarından biri sordu:

— Kuzum, evlendikten sonraki eserlerinden de var mı burada?.

— Tabiî, dedi. Kemal Zeren, gel bak, işte şu meyva, sebze resimleri hep evlendikten sonraki eserlerimdir!

000148

Salamon Sporcu

— Salamon, dedim, spordan hoşlanır mısın?

— Elbettan, hoşlanirim.

— Hangi spor en çok hoşuna gider. Futbol mu?

— Hayda be, iç top atmaktan hoşlânilir mi?

— Güreş?

— Hangi yüreş?

— Alafranga güreş?

— Dililiktir?

— Neden delilik?

— Ortada bir yatak konar, deyil mi?

— Evet!.

— Anat, nasin yüreşirler?

— Bir pehlivan, ötekini yatırmak ister. Bunun için güreşirler?

— Altina yatak oluncas yatmam ulur mu? Yat yitsin!

— Alaturka güreş?

— Aynisi? Şu yağli yüreş?

— Evet!

— İçim yoturmez!

— Neye, çok mu sert buluyorsun?

— Yok be, yağlarin buşu buşun da dükülmasinda dayanamam!

— Yüzmek?

— Ayir, ayaklarimin yerden kesilmesi iç hoşuma yitmez!

— Hani, Uludağda ski ile kayıyorlar ya, onu sever misin?

— Anamadim!

— Canım, ayaklarına uzun kızaklar geçirip karların üstünde kayıyorlar, onu soruyorum.

— Ayir, çuruk tahtada basmak istemam!

— Demek ki, patinajdan hoşlanmazsın?

— Yençken hoşlanirdim.

— Peki ama, sana sporların bir çok nev'ini sordum, hiçbirini istemiyorsun, hangi spordan hoşlanırsın?

— Yurumekdan!

— Ya... Yürümek o kadar faydalıdır demek?

— Elbettan... Tramvay parasindan kurtulursun?

— Sormayı unuttum ama, hacet de yok sanırım. Tabii tayyare ile hiç başın hoş değildir.

— Nasin?.. Bilatlarini satarim.

— Doğru söyle, hiç Millî piyango bileti aldın mı?

— Er çekilişinda alirim!

— İnanmam, Salamon!

— Allah sana inandirsin!

— Demek ki, paraya kıyarsın ha!

— Elbettan..

— Hiç ikramiye kazandın mı?

— Benin çok paralarda yözüm yok. Amorti çiksin, yeter.

— Amorti çıktı mı?

— Er çekilişinda!

— Nasıl olur, hiç çıkmadığı olmuyor mu?

— Ayir!

— Buna aklım ermedi.

— Anatayim. Er ayin onu oluncas, Salamon, derim, bu para, Milli piyango biletinin parasidir. Sakin arcama!.. Öteki cebinda koy. Ertesi yun, paralari yerinde koyar, (yaşa be Salamon, yine kazandin bir amorti!) diye sivinirim!

— Öyle ama, bilet almaktan maksat, yalnız ikramiye kazanmak değil, aynı zamanda yardım etmektir!

— Vermam mi sanirsin?

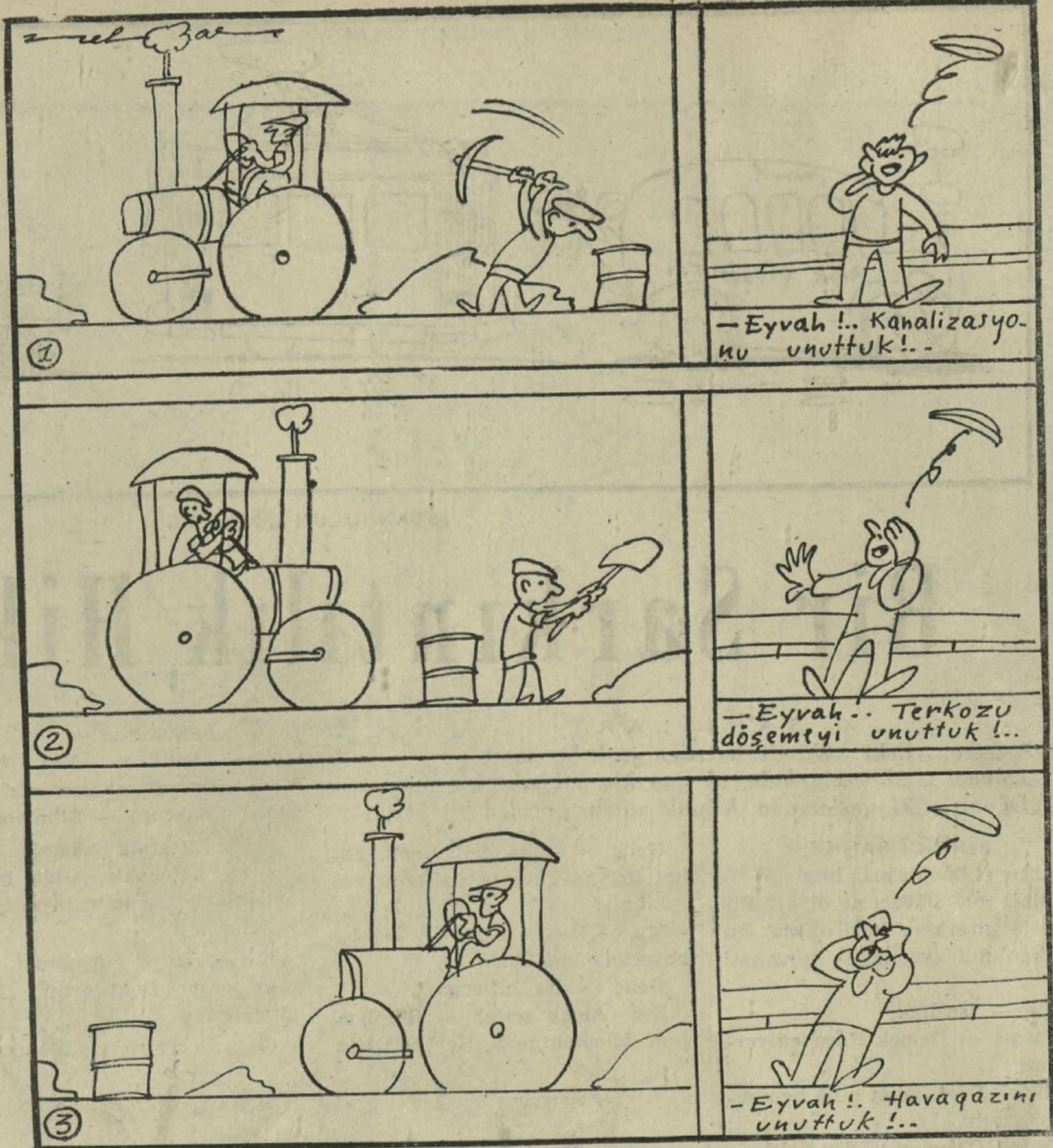
Kasasını açtı, içinden eskimiş bir tayyare rozeti çıkardı.

— Nah... Bunu paraylan satin aldim.

Sonra koltuklarını kabartarak:

— İç bir bayram, Salamonu ya kasinda bu rozeti olmazdan yörmezsin! dedi.

Firkete

ŞEHİRDE YOL POLİTİKASI...

Ucuzcu

Hakkı Tarık üstad, berbere girdi:

— Saç kaça?

— Yetmiş beş...

— Ya ustura?

— Yirmi beş...

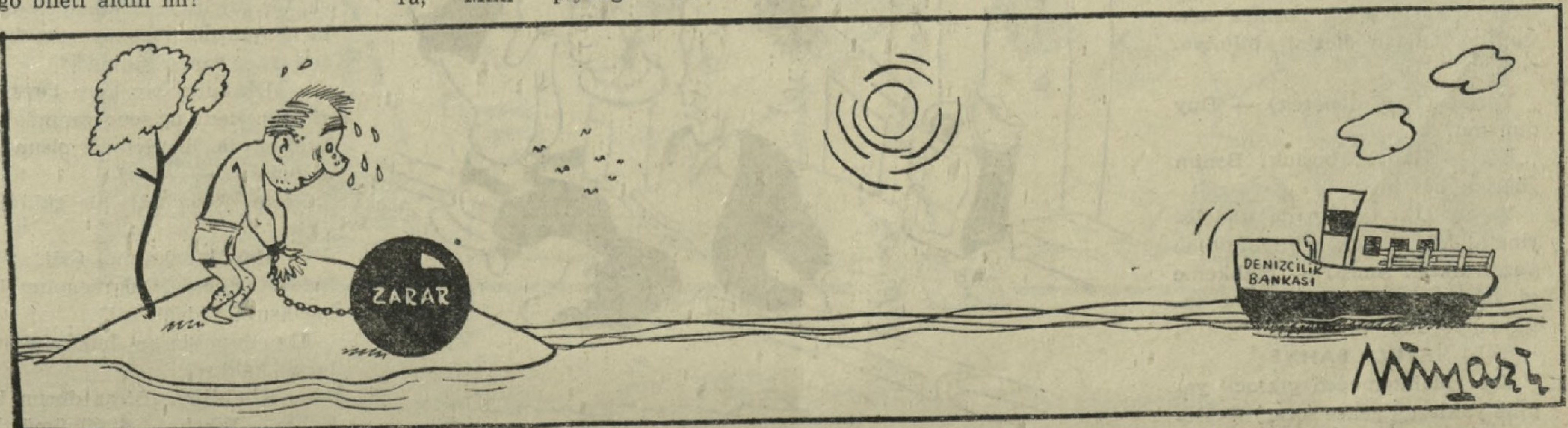
— Öyleyse saçlarımı usturayla kes!

□

İDARE

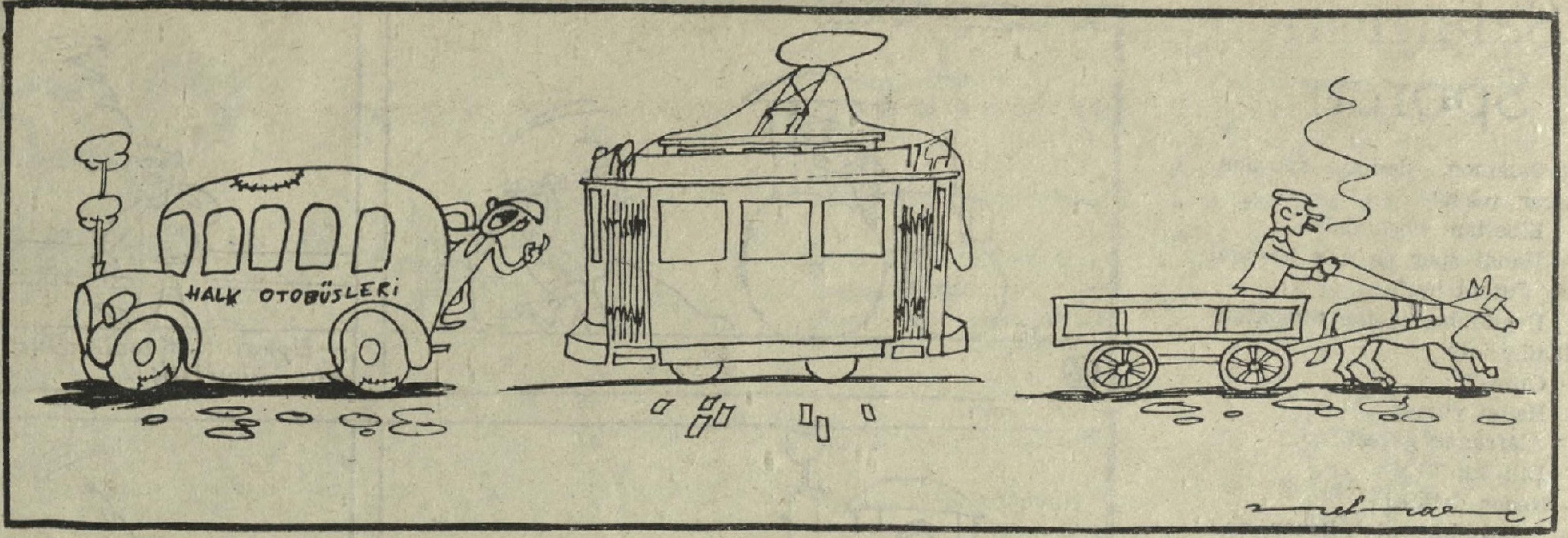
Otomobil kazasından sonra, kadın ifade veriyordu:

— Hususî arabamızla Büyükdereye gidiyorduk. Otomobili kocam idare ediyordu. Onu da ben...

Devlet sermayesi — Acaba beni kurtarabilecek mi?...

000149

İSTANBULUN ÇÖPLERİ!...

Bir Sarkıntılık Hikâyesi

ŞAHISLAR

Yargıç... Eski hâkimlerimizden yaşlı bir zat.
Dâvacı... 27 yaşlarında, al yanaklı, yakışıklı bir genç.
Dâvalı... 21 yaşlarında, büyük ağızlı, güzelce bir kız.

BİRİNCİ SAHNE

Yargıç ((Dâvalı kıza hitaben) — İşittiniz mi? Dâvacı ne diyor? Siz Tünele girerken, kalabalıkta, bu delikanlının yanağını ısırmışsınız.

Kız — Isırdım.

Yargıç — Demek itiraf ediyorsunuz!

Kız — Evet, fakat o da beni sıkıştırıyordu.

Yargıç (Dâvacıya dönerek) — Bak ne diyor! Sen de onu sıkıştırmışsın!

Genç — Evet, sıkıştırdım.

Yargıç — Demek itiraf ediyorsunuz.

Genç — Evet, fakat o kalabalıkta herkes ister istemez birbirini sıkıştırıyordu. Önümde siz olsaydınız, yine sıkıştıracaktım.

Yargıç (Dâvalıya dönerek) — Bak ne diyor! Fena maksatla sıkıştırmamış.

Kız — Peki, elleri göğsümde ne geziyordu?

Yargıç (Dâvalıya dönerek) — Cevap ver bakalım, ellerin oralarda ne geziyordu?

Genç — Efendim, bir aralık arkadan öyle bir yüklendiler ki, kollarım kırılacaktı, kurtarmak için ellerimi rastgele bir boşluğa sokmuşum. Ondan ötesini bilmiyorum.

Yargıç (Kıza dönerek) — Duydun mu?

Kız — Hangi boşluk? Benim göğsüm boş mu?

Yargış (İki tarafın da ifadelerini hülâsa ederek zabıt kâtibine yazdırdıktan sonra) — Mahkemeyi gelecek ayın ilk cumesına talik ediyorum.

İKİNCİ SAHNE

Kız (Mahkemeden çıkınca yanına yaklaşan gence sorar) — Beni dâva etmekle ne kazandınız?

Genç — Daha belli değil. Fakat siz yanağımı ısırmakla ne kazandınız?

Kız — Ben o zaman birdenbire heyecana kapıldım.

Genç — Ne heyecanı?

Kız (Alçak sesle) — Bilmiyorum. İçimden geldi. Herkesin için de sizi öpemezdim ya.

Genç (Şaşırır) — Ne?.. Nasıl?.. Yani... Öpmek mi istediniz?

Kız (Mahcup) — Bilmiyorum.

Genç (Etrafına bakarak) — Burası çok kalabalık... Gidip bir mahallebicide oturup bu meseleyi konuşalım mı?

Kız — Hayır, maalesef... Ben çalışıyorum. Daktiloyum. Hemen gitmeliyim.

Genç — Pazar günü buluşalım mı?

Kız — Nerede?

Genç — Taksim tramvay durağında, saat 3 te...

Kız — Peki.

ÜÇÜNCÜ SAHNE

Yargıç (Bir ay sonra mahkemeyi açarak) — Evet, nerede kaldıktı?

Genç (Yargıca bir kâğıt uzatarak) — Efendim, ben dâvadan feragat ediyorum. Artık davacı değilim.

Yargıç — Ya!... Uzlaştınız mı? Nasıl oldu?

Genç — Ben de onun yanağını ısırdım, ödeştik.

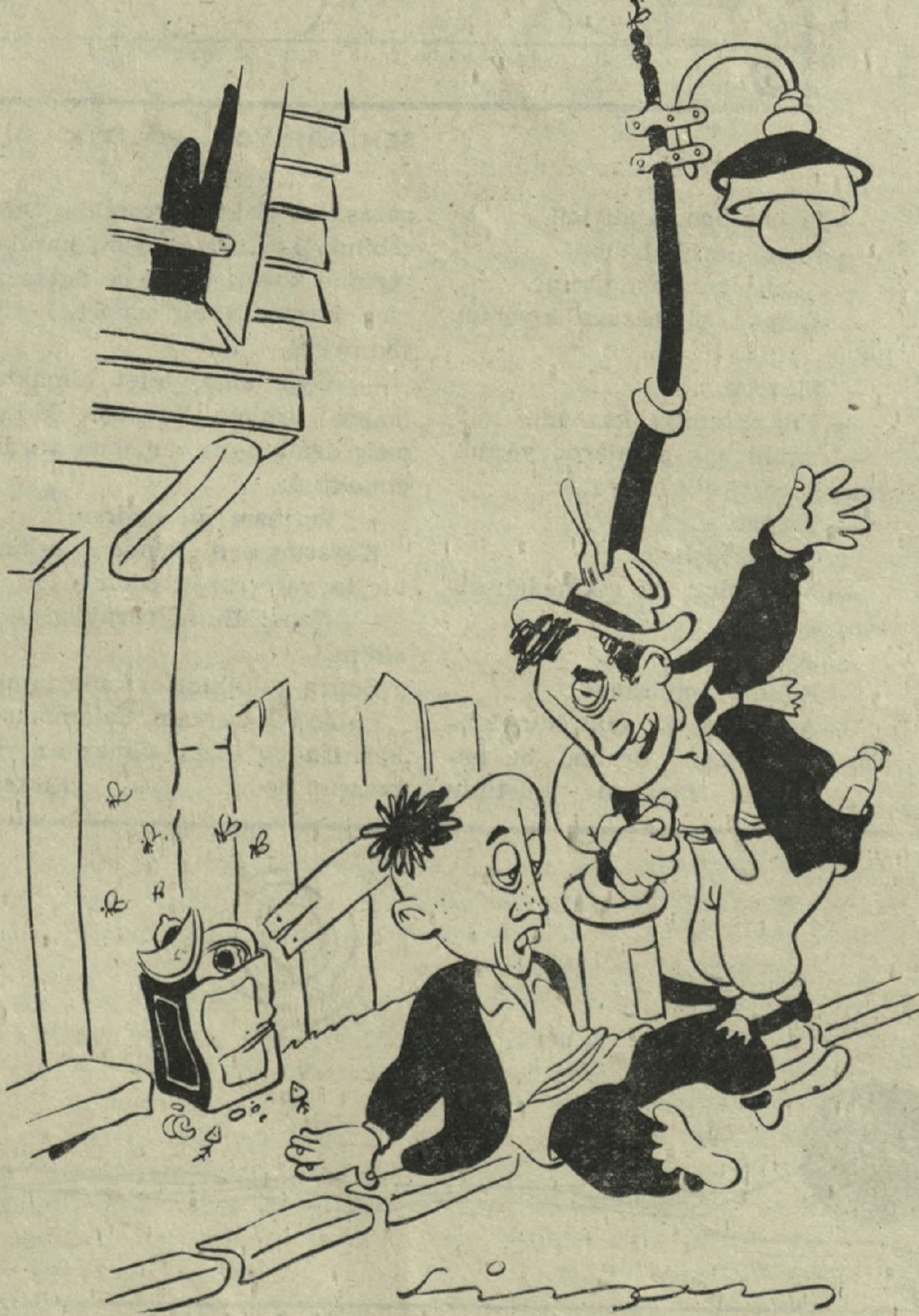
Yargıç — Oh, oh, maşallah! Tebrik ederim.

Genç — Teşekkür ederim. Bir kere daha tebrik ediniz.

Yargıç (İkisine de dikkatle bakarak) — Ne demek o?

Genç — Çünkü... ondan sonra da... evlendik efendim!

□

— Şu rakı olmasaydı bizim halimiz ne olurdu Abiciğim?!...

Bayan Hizmetçi

Vasfi Rıza beyin bekârlık hizmetçisi, bir gün ansızın evi terk ederek başka bir yere girmişti.

Bu başka yer neresiydi, biliyor musunuz? Ses sanatkârımız Necmi Rıza Ahıskan'ın evi.

Hizmetçi kız, genç, akça pakça, bir şeydi. Yeni efendisine, eski efendisinden niçin ayrıldığını açıklamaktan çekinmedi:

— Düşünün bir kere beyefendiciğim, dedi, üç sene yanında bulundum da, bir defacık olsun beni öpmedi...

Necmi Rıza, tatlı bir gülümseyişle:

— Haydi bakalım, dedi... Her halde benden daha memnun kalacaksındır, değil mi?

Kız, dudaklarını büküp omuzlarını kaldırdı:

— Kimbilir?.. Biraz durun bakalım.. Fikrimi düğünümüzden sonra söylerim artık!...

000150

Fransa, Türkiyeye bir moda kafilesi gönderiyor!...

Neler getirecekler...

Neler götürecekler!...

000151

KURU SIKI

O gece, akşam yemeğini bazı dostlarile birlikte yemiş olan Bay İskender ile karısı Bayan Gül, saat on ikiye doğru evlerine dönmüşlerdi. Bay İskender, derhal soyunup, pijamasile terliklerini giydi, ve âdet edindiği gibi koltuğun içerisine gömülüp, gazetesine daldı. Bayan Gül de banyo odasına girip, yüzünün, gözünün boyalarını temizledikten sonra, doğruca yatağa uzandı. Bir çeyrek sonra, karı koca, mışıl mışıl uyuyorlardı.

Ertesi sabah, en önce uyanan Bay İskender oldu. Banyo odasına girince, oradaki rafın üzerinde, karısının, gece soyunurken çıkarıp bıraktığı eşyaya gözü ilişti. Evvelâ, bunları burada darmadağın bıraktığı için, kendisine çatmayı düşündü. Ne de çok şeyler vardı: Bir cep aynası, bir cımbız, bir tüp dudak boyası, minimini bir mendil, boncuklu bir el çantası ve bir de.. buruşmuş mektup.

Bay İskender bunu gayri ihtiyarî eline almış bulundu. Baktı: Yazıyı kolayca tanıdı. Bu, evlerine ötedenberi girip çıkan, âdeta akraba derecesinde teklifsiz bir dostun yazısı idi. Daima yenge diye hitap ettiği Bayan Güle, o dostun mektup yazmış olmasında hiç bir fevkalâdelik yoktu. Kim bilir ne istiyordu? Lâkin, Bayan Gül, acaba kocasına bundan niçin bahsetmemişti?

Şöyle bir göz gezdirecek oldu. İlk satırlarda, dikkati çekecek bir şey görmedi. Fakat, daha ilerisini okudukça, mektubun yazılış tarzı, bazı tâbirler hiç de hoşuna gitmedi. Hayır, bu alelâde bir aile dostunun mektubu değildi. Bunda, karşılıklı itimattan, sarsılmaz bağlılıktan bahsediliyor, Bay İskenderin hatırlamadığı buluşmalar, mesut demler yâdolunuyordu. Ve nihayet, bu yazıların altında imza da yoktu... Ve imzasını atmaktan çekinen bir adam, her halde, iyi niyet sahibi değildir.

Bay İskender kendi kendine söylendi:

— Bu nasıl iş, böyle?. Ne yolda tefsir etmeli, acaba?

Soğuk kanlılığını kaybetmediğini sanıyordu. Halbuki, saçlarına tarak yerine diş fırçasını sürmekte olduğunu görünce, nefsine hâkim olamıyacağını anladı.

— Nedir bu başıma gelen?

Diye bir daha söylendi. Bütün ömründe, bir gün olup da «bu iş» in başına geleceğine ihtimal vermemişti. Evet, «bu iş» olağan işti amma, başkalarının hesabına... Hiç bir zaman karısından şüphe etmemişti. Hattâ onun, kendisine karşı, nasıl diyeyim, biraz soğuk davranmasını, bir iffet çekingenliği saymıştı. Halbuki... Hay Allah lâyığını versin!

Banyonun bir köşesinde, çift gülleler duruyordu. Onları, sanki rakibinin kafasına indirecekmiş gibi, hızla eline aldı. Lâkin alışkanlık yüzünden, farkında olmaksızın «bir, iki, üç!.» diyerek, her sabahki gibi idman yapmağa koyuldu. Bu sayede, sinirleri biraz yatışmıştı. Kendi kendine:

- Budalalık sende, İskender, oğlum! dedi Şimdi sana düşen ne ise, iyicene hesapla da ona göre kararını ver.

Oradaki iskemlenin üstüne oturdu, başını iki elinin arasına aldı ve böylece, ilham bekledi.

— Artık süt istemiyoruz, eve Terkos aldık!...

— Herifi mi öldürsem... Karıyı mı boğazlasam?.. Yoksa her ikisini mi?

Bu suallerin üçü de cevapsız kaldı. Bay İskender, cinayetin saiki ne olursa olsun, katilin bir kaç yıl hapishaneyi boylıyacağını düşündü. Bu da onun asla işine gelmiyordu. Gazetelerde çıkacak resimlerini göz önüne getirdi ve:

— Boşarım!.. dedi.

Dedi ama, bu da uzun süren, üzüntülü bir işti. Aylarca avukatlarla uğraşmak, mahkemelerde sürünmek, şahit, ispat aramak katlanılır dert miydi?..

— Aldırmam... Hazmederim!

Hayır! Nefsinde bu kabiliyeti de göremiyordu.

O halde?..

Yarabbi! Durup dururken, bu iş de nereden çıkmıştı? Elâlemin işsizlikten kırıldığı şu zamanda sırası mıydı bunun?

Mektubu bir daha okudu. Bu sefer, pek o kadar sarih bulmadı. Vakıâ biraz fazla samimî yazılmış gibi idi amma, aradaki münasebetin hıyanet derecesini bulduğuna kanaat verecek, her hangi bir delil göstermiyordu. Hem de, doğrusu, Bayan Gül, kocasına nazaran daha dürüst idi. Bay İskender, zavallı kadının bilmediği ne marifetler işlemişti.

Şimdi bunların hepsini birer birer hatırlayıp mahcup oluyordu.

Vicdanında bu kadar suç taşıyan bir adamın, böyle ufacık bir hâdise karşısında, başkasını tekdire salâhiyeti olabilir miydi?

Düşüne düşüne, iki şık önünde kaldı. Ya olan olmuş, iş bitmişti, yahut ki «henüz» olmamıştı. «Henüz» olmadığını kabul edince, bir uçuruma yuvarlanmak tehlikesine maruz bulunan Bayan Gülü ikaz etmek, kendisine dostça nasihatte bulunmak, gene Bay İskendere düşen bir vazife idi. Diğer ihtimalde ise, ve Bayan Gül kabahatini itiraf ettiği takdirde, yapılacak şey, kendisine:

— Bayan! Gönlünüzü madem ki bir başkasına da açmış bulunuyorsunuz, sizi, benimle o adam arasında muhayyer bırakıyorum. Ya o, ya ben! Kararınızı veriniz.

Demekten ibaret kalıyordu.

Yaşadığımız asırda, kibar, medenî, centilmen bir adama düşen bu idi. Bay İskender aynada kendine baktı ve cidden bu sıfatlara sahip bir şahıs olduğuna karar verdikten sonra, yatak odasına doğru, azim ile bir adım attı ve fakat birdenbire durdu.

— Ne de olsa, çirkin bir hâdise... Belki de kavga çıkacak..

Diye düşünüyordu. Halbuki Bay İskenderin, dünyada en hazzetmediği, tahammül edemediği şey, kavga, somurtkanlık, dargınlık ve kafa tutma idi.

— Ama, başka çare de yok. Çıbanı deşmek, temizlemek lâzım.

Bu suretle kendi kendini cesaretlendiren Bay İskender, nihayet oda kapısını açtı, içeriye girdi.

Bayan Gül henüz yatağında idi. Önündeki kahvaltı tepsisinin içindeki reçel tabağına kaşık atmakla meşguldü. Kocasına baktı ve sükûnla:

— Ay! dedi. Ne çabuk giyindin? Erken erken bir yere mi gidiyorsun?

— Evet, işim var.. Gideceğim.. Fakat önce, sizden bir şey öğrenmek istiyordum...

— Sor.

— Dün gece...

Lâkırdının alt tarafını getirmekte güçlük çekiyordu. Mektup meselesini açmaktansa, karısından başka türlü intikam almayı bidernbie daha muvafık buldu.

— Dün gece... Yanınızda, mavi elbise giymiş, sarışın bir bayan vardı. Takdim ettiler, fakat adını unuttum. Kimdi bu güzel taze? Bana söyler misiniz?

— Ne olacak?..

— Ne mi olacak? Kendisini bulmağa gideceğim!...

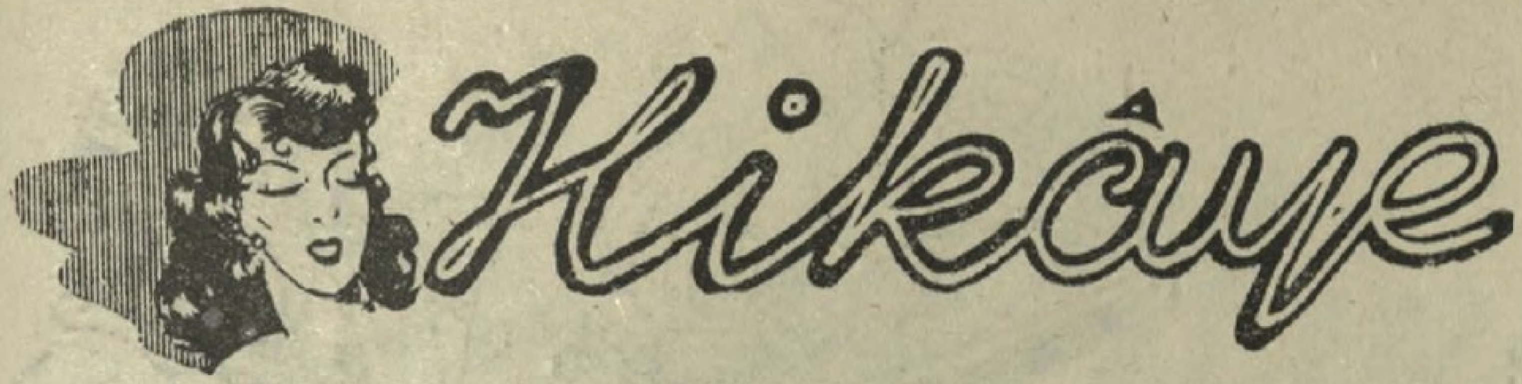
Zavallı adamın bunu söylerken o kadar komik bir tavrı vardı ki, kendini zaptedemiyen Bayan Gülün katıla katıla kahkahası ile yataktan yere kayan tepsinin şangırtısı biribirine karıştı!

Bu gürültülü sahne karşısında, Bay İskender bir dakika durdu. Karısının çılgın kahkahalarını pek iyi anlıyordu: Korkudan boşalmış bir sinir nöbeti!

Kaşlarını çattı ve kuru sıkı tabanca ile intikam alan bir melodram aktörü gururile odadan çıktı.

ÇİMDİK

000152

Hipnotizma denemesi!

BİRİNCİ PERDE

(Sahne Neclâ Sevöp'ün apartımanı. Neclâ banyodadır. Hizmetçi Kadri Vural'ın geldiğini haber verir. Bu genç hovardayı elde tutmak istiyen Neclâ, gelsin emrini verir. Biraz sonra banyodan çıkar, üzerine bir sabahlık alarak Kadrinin yanına gelir.)

KADRİ — Günaydın sevgilim...

NECLÂ — Günaydın yavrum, hoş geldin... Otur şuraya bakayım... Şöyle, dizimin dibine...

KADRİ — Öpeyim... (Dudaklarını uzatır, Neclâ sabahlığının eteğini verir).

NECLÂ — Öp bakalım... E, ne hediye getirdin bana? Herhalde eli boş gelmemişsindir...

KADRİ — Aman şekerim, elim boş gelirsem kapının açılmıyacağını öğrendim artık...

NECLÂ — Öyleyse?

KADRİ — (Cebinden bir mahfaza çıkarır, içinde, siyah kadifeye gömülmüş bir çift küpe parlar.) Bakalım beğenecek misin, şekerim?

NECLÂ — Fevkalâde... İşini bilirsin zaten kâfir... Seni kadınlara karşı kaba bir adam zannetmekte haksızmışım meğer...

KADRİ — Öyle miii?...

NECLÂ — Yo, sitem etme... Kabahatimi itiraf ettim işte...

KADRİ — (Söz sırasının geldiğine hükmederek) Dur, sana bir şey söyliyecektim Neclâ...

NECLÂ — İstediğini söyle yavrum. Artık senden kulaklarımı esirgiyecek değilim...

KADRİ — Sana karşı nekadar şiddetli bir sevgi hissettiğimi iki aydanberi...

NECLÂ — Sakallı değilim çok şükür, traşı kısa kes...

KADRİ — Ama...

NECLÂ — Zahmet etme... Biz adamın ne söyliyeceğini o söylemeden çakarız evlâdım. Mükâfat istiyorsan şu küpeleri kendi elceğinizle kulaklarıma tak da sonra beni yemeğe götür. Ondan sonra da tiyatroya, sonra da...

KADRİ — Harikasın sevgilim. Fevkalâdesin, bir tanemsin benim...

NECLÂ — Lûgati kapa... Takdın mı küpeleri? Hah şöyle... Şimdi nereye götüreceksin beni bakayım?...

KADRİ — Erkenden dönsek olmaz mı?

NECLÂ — Benim gibi bir kadına karşı gösterdiğin sabırsızlığı takdir etmiyor değilim yavrum. Lâkin kapıcı uyumadan apartımana seninle dönemem. Kapıcının namusunu korumam lâzım...

KADRİ — Yemeği Kulis'te yeriz. Sonra Dram tiyatrosuna gideriz, olmaz mı?

NECLÂ — Böyle bir gecede facia seyretmeğe gelemem bak oğlum. Muammer'e gidelim daha iyi. Ben bayılırım o herifin cinaslı lâkırdılarına... Hem perde arasında profesör bilmem kim ipnotizma denemeleri de yapıyormuş. Meraklıyımdır öyle esrara ben...

KADRİ — Eğlenceli olur mu dersin?

NECLÂ — Olmaz olur mu? Maksat gülmek değil mi? Güleriz biz de doya doya...

KADRİ — Eh, pekâlâ... hadi gidelim öyleyse...

İKİNCİ PERDE

(Sahne: Maksim salonu. Karaca opereti birinci perdeyi bitirmiştir. Sıra ipnotizma denemesine gelmiştir. Neclâ ile Kadri en ön sırada oturmaktadırlar).

NECLÂ — Aman ne eğlendim, ne eğlendim Kadriciğim. Ne iyi akıl ettik de buraya geldik...

KADRİ — Hah, işte senin meşhur ipnotizmacıların sökün etti... Bakalım ne nane yiyecekler?.

NECLÂ — Nane yemek de ne kelime? O profesör var ya? Hani şu bodur... İnsanın geçmişini geleceğini bir bir sayıp döküyor...

KADRİ — (Hafif alaylı) Öyleyken yine de gelebiliyoruz buraya ha?

NECLÂ — Neden korkacakmışım? Benim kimseden çekindiğim yok ki...

KADRİ — Hepsi bana vız gelir nonoşum... Bir an evvel eve dönelim de, başka birşey istemem...

NECLÂ — Yok deve... daha ne istiyeceksin ayol?

— Memleketimizin en büyük sanatkârıdır..
— Yaaa... Ne ile geçinir?...

KADRİ — Neler isterim ama... sırası değil.

NECLÂ — Aferin, yola gel bakayım.

(Profesör Abdülgarip, sözde hindli, Dijara Saruna isimli dilberle sahneye gelir. Hintli kız iskemleye oturur. Sarıklı profesör de, onun bunun ötesini berisini elliyerek, kadına sualler sormağa başlar. Kadının da, profesörün de konuşmaları, halis bir Sulukule yerlisininkini hatırlatmaktadır).

PROFESÖR — Dijara, elimde ne var?

DİJARA — Altın bir saat... Numarası 185817. Yelkovanı kırık, kutu kapağının içinde bir tutam kumral saç var (Kahkahalar)...

PROFESÖR — Tamam mı bayım? Hakikaten saç var mı saatin içinde? Âlâ... Şimdi ne tutuyorum Dijara?...

DİJARA — Krokodil taklidi bir kadın çantası... İçini görüyorum: İki lira para, bir ruj, bir krem tüpü, bir paket şey... söylemesi ayıp... Sonra bir kart vizit var: beşte dişçiye gel. Kocana duyurma... (Kahkahalar).

PROFESÖR — Ne dediniz bayan? Peki, kâfi, yeter Dijara... Çantanın yakasını bırak... Siz, bayım? Öğrenmek istediğiniz birşey var mı? Kat'iyyen mi? Korkmayın canım okadar... Pek âlâ...

NECLÂ — Biraz bakar mısınız?

PROFESÖR — Buyrun sayın bayan...

NECLÂ — (Profesörün kulağına birşeyler söyler, avucuna birşey koyar) Lûtfen...

PROFESÖR — Hayhay, sayın bayan...

KADRİ — Ne istiyorsun kuzum?

NECLÂ — Sen karışma...

PROFESÖR — Dijara, avucumda ne var?

DİJARA — Bir çift küpe...

PROFESÖR — Ne cins?

DİJARA — (Gülerek) Cinsi filân yok canım... Sahte, elmas taklidi... Beş on liraya heryerde bulabilirsiniz...

PROFESÖR — Sayın bayanın başka bir emirleri var mı?

NECLÂ — (Kadrinin üstüne yürüyerek) Hayır, alçak, rezil, utanmaz, sahtekâr, dolandırıcı, edepsiz, ahlâksız, namussuz herif... Benim saflığımdan istifade edip kandıracaktın değil mi? Defol, Allah belânı versin... Sakın bir daha karşıma çıkayım deme, kafanı kırarım senin!...

— Hikâyeci —

İMDAT

Dört kişilik kompartımanda iki erkekle bir kadın vardı. Erkeklerden biri geçerken tren memurunun eteğinden çekti, yavaş sesle rica etti:

— Kuzum memur bey, bizim kompartımana bir iki erkek yolcu daha koyun da karımla yalnız kalmıyayım!

000153

ESKİ MİZAH ÖRNEKLERİ

Istanbul'un çöpleri

(İstanbul çöplerinin yakılmasını teklif eden Belediye Daimî Encümeni bu meseleyi mütehassıs âzalarla müzakere etmektedir.)

Belediye Reisi — Frankfurttaki arsıulusal temizlik kongresinde bazı mühim kararlar verildi. Biz de bu kararlara iştirak edeceğiz. İşe evvelâ çöp meselesinden başlıyacağız.

Fazlı — Bana kalırsa çöp gibi ehemmiyetsiz bir meseleyi gözümüzde büyütmiyelim. Şehrin bu kadar eksikleri ortada dururken çöp mü gözümüze batıyor?

Belediye Reisi — Çöp meselesinin şimdiye kadar bir çok itirazlara sebeb olduğunu unutuyor musunuz?

Feridun — Bence de doğru değil... Armudun sapı var, kirazın çöpü var diye her şeye itiraz edersek hiç bir iş görülmez.

Abdülkadir — Doğru.

Belediye Reisi — Ne dediniz?

Abdülkadir — Yani işe çöp meselesinden başlamamız doğru!

Belediye Reisi — Çöp meselesinin ehemmiyetini Selâmi İzzet izah etsin.

Selâmi İzzet — İstanbulun çöpleri biliyorsunuz ki denize dökülüyor.

Avukat Esad — Hangi denize? İlmî bir şekilde izah ediniz.

Selâmi İzzet — Hangi denize olacak, Adalar denizine!

Avukat Esad — Adalar denizine mi?

Selâmi İzzet — Evet, yani Heybelinin, Büyükadanın bulunduğu denize!

Avukat Esad — Ona Marmara derler.

Selâmi İzzet — Adalar denizi hangisi?

Refik Ahmed — Selâmiciğim, haritayı gözünün önüne getiremiyorsan, Fikretin şiirini düşün: «Ey Marmaranın mavi derağuşu içinde...»

Selâmi İzzet — Tuhaf şey... İsmi yanlış konmuş demek. Peki, Marmaraya dökülüyor. Halbuki bu çöpler rüzgârların tesirile suların cereyanına kapılarak sahillere geliyor. Plâjları kaplıyor.

Avukat İsmail Şevket — Yel üfürdü, su götürdü, demek. Bize ne?

Adalı Avni — Bayım, şehircilik öyle çerden çöpten şeylere avukatlık etmekle olmaz; tabiate hâkim olmalı. (Alkışlar).

Abdülkadir — Acaba bu çöp işinden kimler çöplenecek?

Belediye Reisi — Ne buyurdunuz?

Abdülkadir — Hiç... Lâtife...

Lâtife Bekir — Rica ederim, böyle işlere ismimi karıştırmayın.

Belediye Reisi — Münakaşadan vazgeçin... Kısaca ben izah edeyim: Biz hazirandan itibaren çöpleri yakmaya karar verdik.

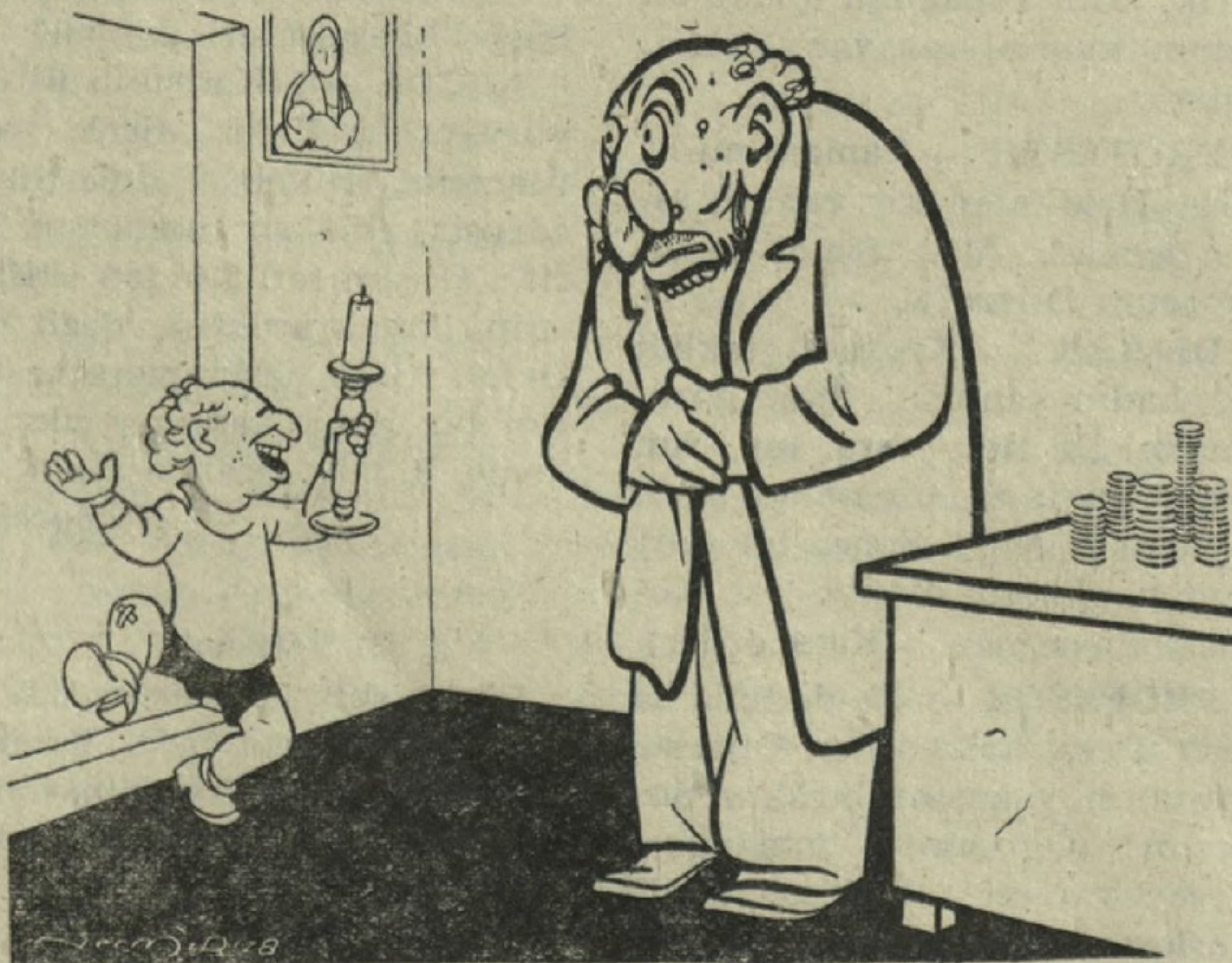
Refika Hulûsi Behçet — Eğer çöpleri fırınlarda yakarsanız ben artık ekmek yemem.

Adalı Avni — Yakmazsak da banyoya giremezsiniz. Güneş banyosundan mahrum kalırsınız. Esmerliğiniz mahvolur.

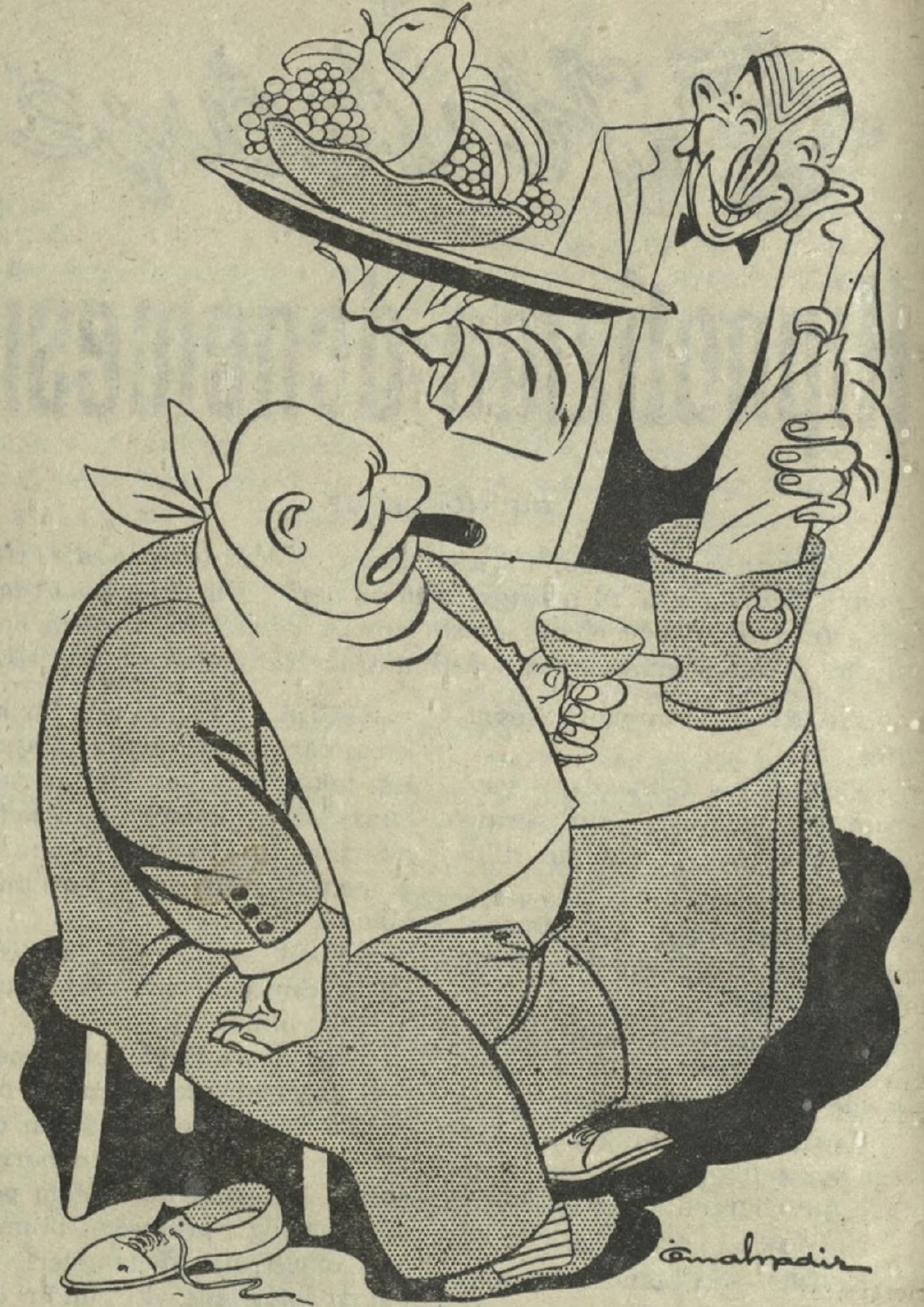
Refika Hulûsi Behçet — Ne yapayım, ben de Hulûsi Behçetin kabinesinde Ültra Viyole banyosu yaparım.

Adalı Avni — Amma, efendim, herkes sizin kadar Ültra modern olamaz. (Alkışlar).

Belediye Reisi — Telâş etmeyiniz, çöpleri fırında değil, dışarıda yakacağız.

Salamon — Baba baba, şuracikta yangin var... Mumu yakmayyidiyorum!...

Garson — Sampanya fiyatlari artık ucuzluyor pasam!..
Yeni zengin — İyi ama, bundan sonra biz ne içeceğiz?..

Fazlı — Ne söylüyorsunuz. Çöpleri dışarıda yakarsanız kül leri ne olacak? Haziranda toz yağmuru yetişmiyormuş gibi bir de kül yağmuruna mı tutulacağız? İstanbul ((Pompei) harabelerine dönecek!

Belediye Reisi — Peki, ne yapalım?

Abdülkadir — Çöp çatan çatmış demezler mi? Biz de çöp atan atmış, deyip bu işi olduğu gibi bırakalım.

Belediye Reisi — Bırakamayız.

Refik Ahmed — Şehir için çöp de lâzım. (Lâfonten) in Horozla İnci hikâyesini hatırlayın:

Bir çöplüğü eşelerken

Horoz inci bulmuş yerden...
Eğer çöp olmasaydı, horoz inciyi bulamazdı. (Alkışlar).

Belediye Reisi — Peki, netice ne olacak?

Avukat İsmail Şevket — Durunuz, ben bir çare buldum. Doktorluktaki vitamin nazariyesini bilirsiniz, meyvaları kabuğile yemenin vitamin noktai nazarından faydası hakkında bir tamim yapıp şehri çöplerden kurtarabiliriz.

Necib — Yemiyenler!

İsmail Şevket — Yemiyenlerden ceza alıp bütçe açığımızı kaparız.

Refik Ahmed — Her meyva kabuğile yenir mi? Hastalık falan yapmaz mı?

İsmail Şevket — İstanbul Sağlık Direktörü Bay Ali Rıza burada, ondan soralım!

Ali Rıza — Hayır... İstanbulda hastalık yoktur. İstanbulda kimse hasta olmaz. Var diyenleri resmen tekzibederim.

Abdülkadir — Öyle ise mesele halledildi. Kararımızı verip dağılalım.

Avukat Esad — Karar suretini yazdım. Okuyayım, beğenirseniz aynen kabul edersiniz:

«İstanbul Şehir Meclisi mütehassıslarla birlikte İstanbul çöpleri hakkında tetkkilerde bulunmuş, neticede İstanbulu çöplerden kurtarmak ve ahalinin sıhhat ve kuvvetini artırmak ve geçim yükünü hafifletmek için İstanbul Sağlık Direktörü Bay Ali Rızanın reyile meyvaların kabuklarile beraber yenmesine karar vermiştir. Bu karara muhalif hareket edenlerden alınacak para cezasile projeleri tamamen hazırlanmış olan asma köprünün inşasına başlanacağı gibi son fırtınada kopan Unkapanı köprüsünün yerine takılacağı tebşir olunur.

(Alkışlar).

Fiske

000154

Eski Mizah Şâheserleri

Telefonda Karnaval

Yazan: Hans RİBAU

Çeviren: A. Ülkü AZRAK

Genç kadın sedire oturmuş, koca sını vekliyordu. Tam bu sırada kapının zili yerine telefon çaldı. Kadın telâşla koşarak ahizeyi aldı ve telefonun öbür ucundakiyle aralarında şöyle bir muhavere cereyan etti:

— «Evet, buyurun?»

— «Karıcığım, ben bu akşam yemeğe gelemiyeceğim. Zira büroda yapılacak daha bir yığın işim var.»

— «Tahmin ediyordum zaten, bugün öğleyin işine giderken yüzünden anlamıştım.»

— «Neyi anlamıştın sevgilim?»

— «Bu akşam büroda yapılacak çok işin olduğunu?»

— «Bana kızmadın değil mi karıcığım?»

— «Eğer büroda işin çoksa sana ne hakla kızabilirim? Karnaval sıralarında zaten hep böyle çok iş olur. O kadar çok olur ki, bunları bitirmek için Allahın kos koca günleri kâfi gelmez de zavallı kocalar gece yarılarına kadar çalışmağa mecbur olurlar...»

— Fakat sevgilim, neler söylüyorsun, hesapla karnavalın ne alâkası var? Bana gücenmekte hak sızsın. Şunun şurasında bir, iki saat sonra oraya geleceğim. Hem pek iyi bilirsin ki...

— «Tabiî tabiî, bilirim. 11 de yahut 12 de, daha olmazsa 2 de burada olacağını bilirim. Bu arada ufak bir böcek, bir kâğıt kurdu, yine çok çalışmağa mecbur olduğun geçen seneki gibi, bu karnavalda da hâlâ hesap yapmanı hayretle seyreder, belki de sana acır. Ondan sonra biraz rakı veya şarap çimlenirsin ve geçen karnavalda olduğu gibi, kendini bilmez bir halde eve gelirsin... Bunları hep bilirim.»

— «Fakat karıcığım, sende ne var bu gece?. Şarap, rakı, karnaval, kâğıt kurdu... Söylediklerinden hiç bir şey anlamıyorum. Hem bunların benle ne alâkası var? Çok iyi bilirsin ki, hayatımda ağzıma bir damla içki sürmüş değilim. Sonra Karnavalda senden başka kim eğlenmek istiyor? Kendini bilen hiç kimse... Öyle ya, karnaval nedir ki, saçma bir oyun ve paraların akıp gitmesi...»

— «Sen, para biriktirmek ha? Güleyim bari. Ayol daha dün 15 şişe şarap ısmarlamamış mıydın? Hem 4 sene önce Köln'deki karnavalda olduğumuzu ne çabuk da unuttun..»

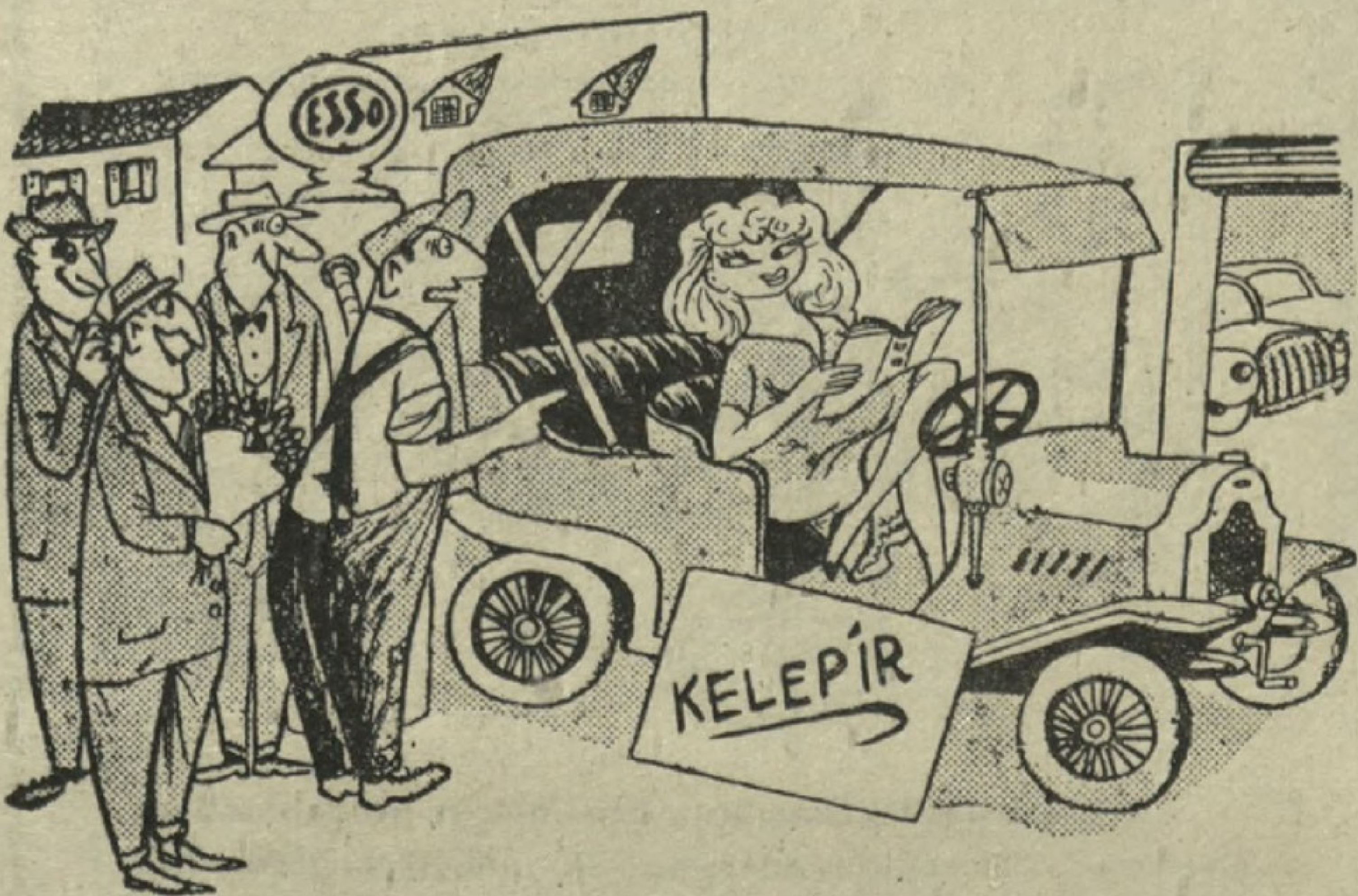
— «Biz mi??? Karnaval??? Allah Allah!! Fakat sevgilim rüya mı görüyorsun?..»

— «Hayır, rüya görmüyorum Paul, bilâkis tamamiyle uyanığım ve demek istiyorsun ki....»

— «Paul mü???.. Nasıl Paul karıcığım?.. Orası kaç numara, sorabilir miyim?..»

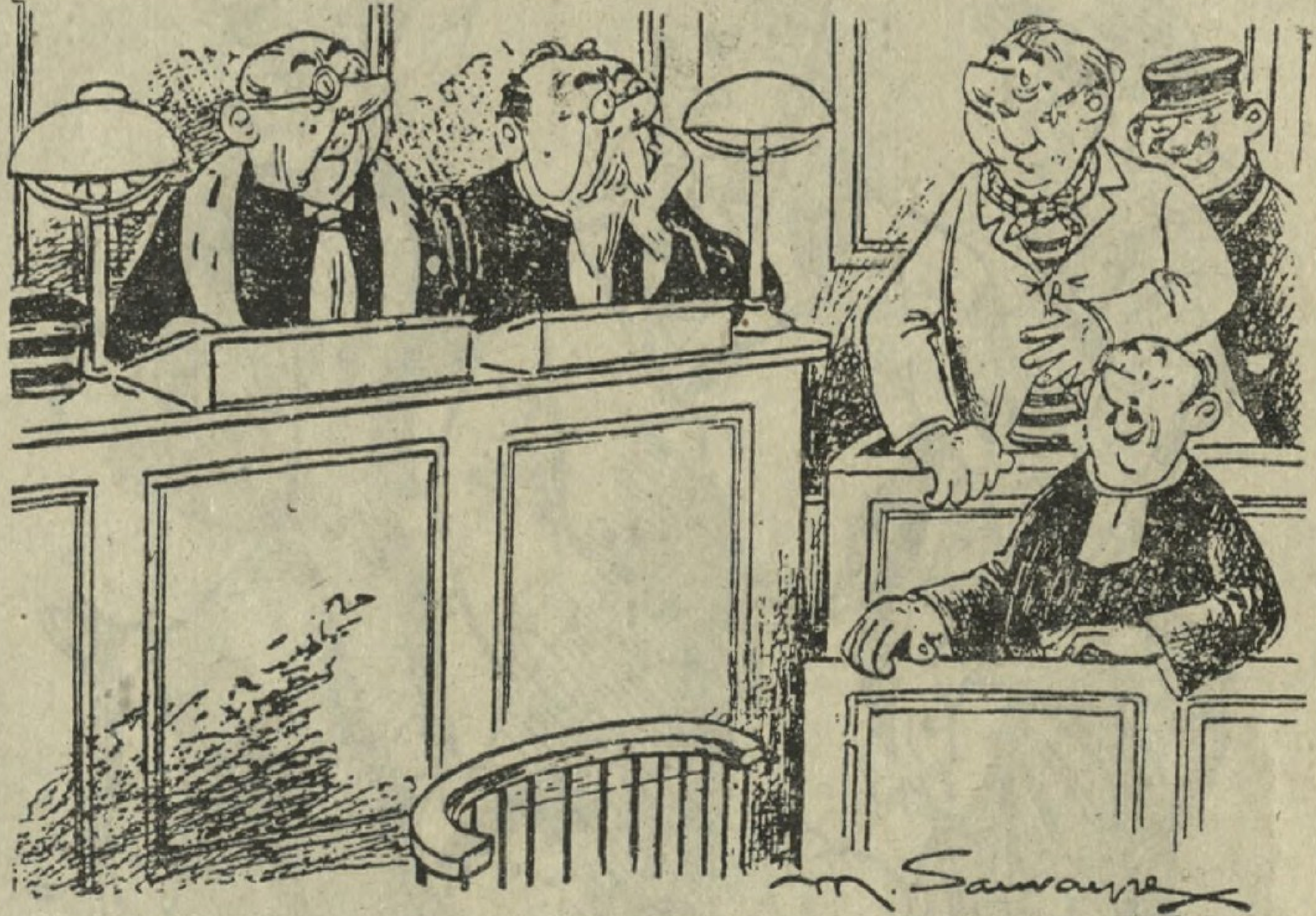
— «Fakat Paul, evdeki telefonunun numarasını unutacak kadar kendini kaybettin mi? Tabiî ki 21558!»

— «Oh, affedersiniz sayın bayan, affedersiniz,.. Bir yanlışlık olmuş, ben... Ben 21559 u çevirmek istiyordum!...»

OTOMOBİL SERGİSİNDE:

Satıcı — Allah aşkına otur bayan!...

Yargıç — Bir haftada üç karmanyolacılık, iki yankesicilik, dört hırsızlık...

Suçlu — Ah reis bey, herkes benim gibi çalışsa, yeryüzünde işsiz kalmazdı!...

Hasta Başında!

(Bir hasta kızın başında dört doktor)

Babası (doktorlara) — Aman üstatlar! Kızım ağırlaşıyor. Çabuk kararınızı söyleyin.

Birinci doktor (ikinciye) — Buyurun efendim...

İkinci doktor — Siz buyurun.. Sizden evvel ağız açmak benim haddime mi düşmüş?

Birinci — Estağfurullah üstat.. Ben sizin âciz bir çömezinizim.

İkinci — Siz öyle yüksek bir üstatsınız ki sizi tasvir için...

Babası — Efendiler ayağınızın altını öpeyim. Kız elden gidiyor... Bu lâkırdıları bırakın...

(Bu defa doktorlar hep bir ağızdan konuşmağa başlarlar):

Birinci — Kızınızın hastalığı...

İkinci — Arkadaşlar bir noktada ittifak ediyorlar ki...

Üçüncü — Hiç şüphe yoktur ki tıp tarihinde...

Dördüncü — Bu husustaki ilmî kanaatlerimizi söylemeğe başlamazdan evvel...

Baba (bağırarak) — Yahu Allah aşkınıza sıra ile lâkırdı söyleyin...

Birinci — Efendim kızınızın hastalığı hakkında görüştük. Benim kanaatimce hastalığın baş sebebi şiddetli bir kan hararetidir. Binaberin derhal kan almak lâzımdır.

İkinci — Ben de diyorum ki bu hastalık ahlâtın taaffününden ileri gelmiş bir ahlât taaffünüdür. Binaenaleyh antimuvanlı bir emetik vermeliyiz ki...

Birinci (sözünü ağzından alarak) — Derhal hastayı öldürelim mi?

İkinci — Ben bilâkis sizin kan almanızın biçare kızı öldüreceğini iddia ederim.

Birinci — O halde ben karışmıyorum. Elinden geliyorsa kızı kurtar bakalım...

İkinci — Yalnız tıp ilminin değil bütün ulûm ve fünunun her hangi bir şubesinde seninle boy ölçüşmeye hazırım.

Birinci — Hasta öldürmek fennindeki fevkalâde meharet ve rüsuhunuzu bilirim. Geçen gün bağırta bağırta öldürdüğün herifi unutma.

İkinci — Sen de üç gün evvel ahrete yolladığın kadını aklından çıkarma...

Birinci doktor (babaya) — Ben ilmî kanaatimi söyledim.

İkinci (babaya) — Ben hastalık hakkındaki mütalâamı bildirdim.

Birinci — Hemen kan aldırmazsanız kızınızı ölmüş bilin... (Çıkar)

İkinci — Eğer kan aldırırsanız bir çeyrek sonra ciğerpârenize vefat etmiş göziyle bakın... (Çıkar)

Baba (şaşkın) — İkinizin de boynu altında kalsın...

— Molyer —

000155

DÜNYA Karikatürleri

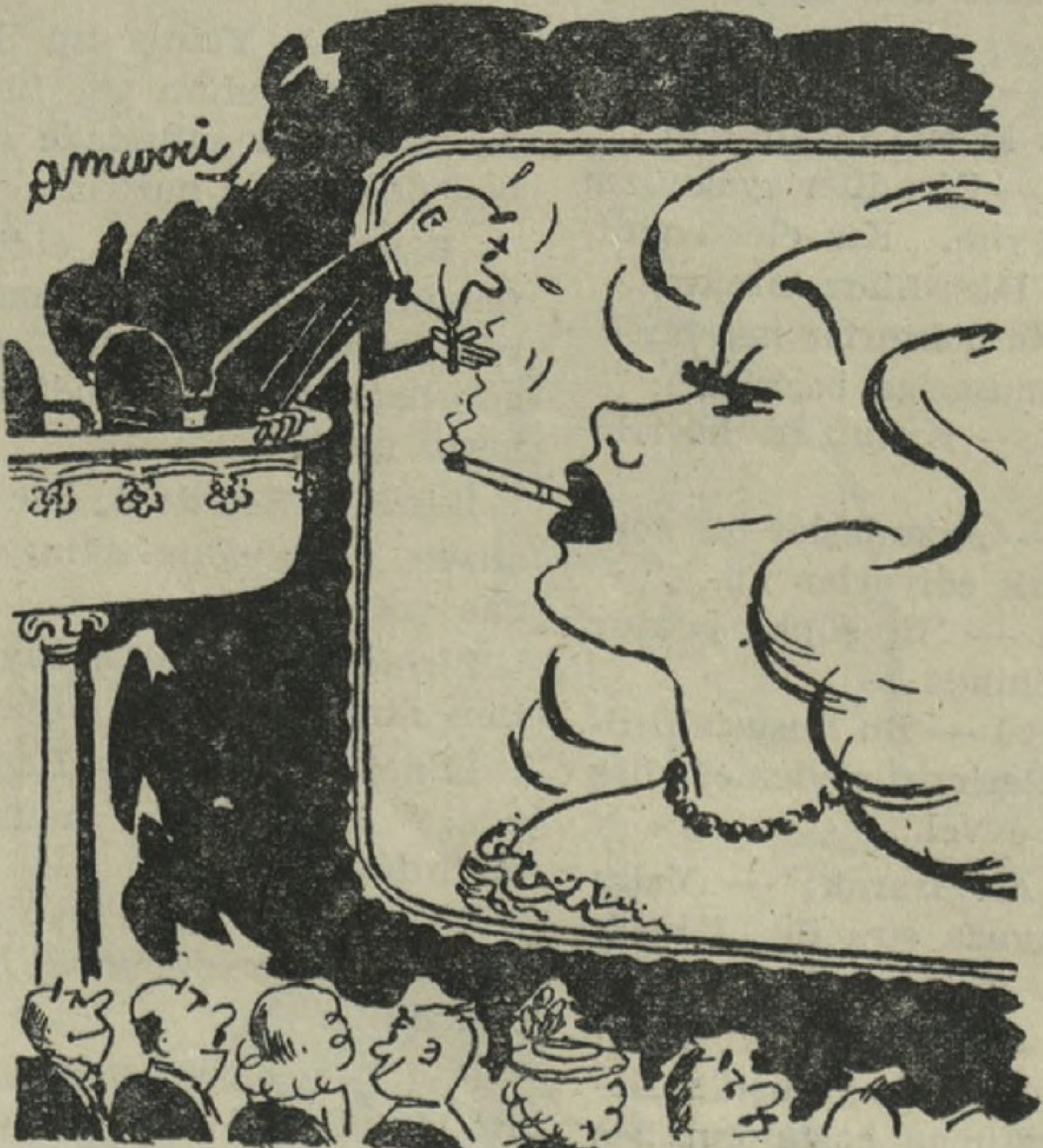
— Benim yeni babam o kadar iyi ki...
— Bilirim, bilirim, senden evvel benim babamdı!...

— İl Travaso —

— Zaman ne kadar değişmiş, vaktiyle benim ıskarpinimle içerlerdi!..

— İl Travaso —

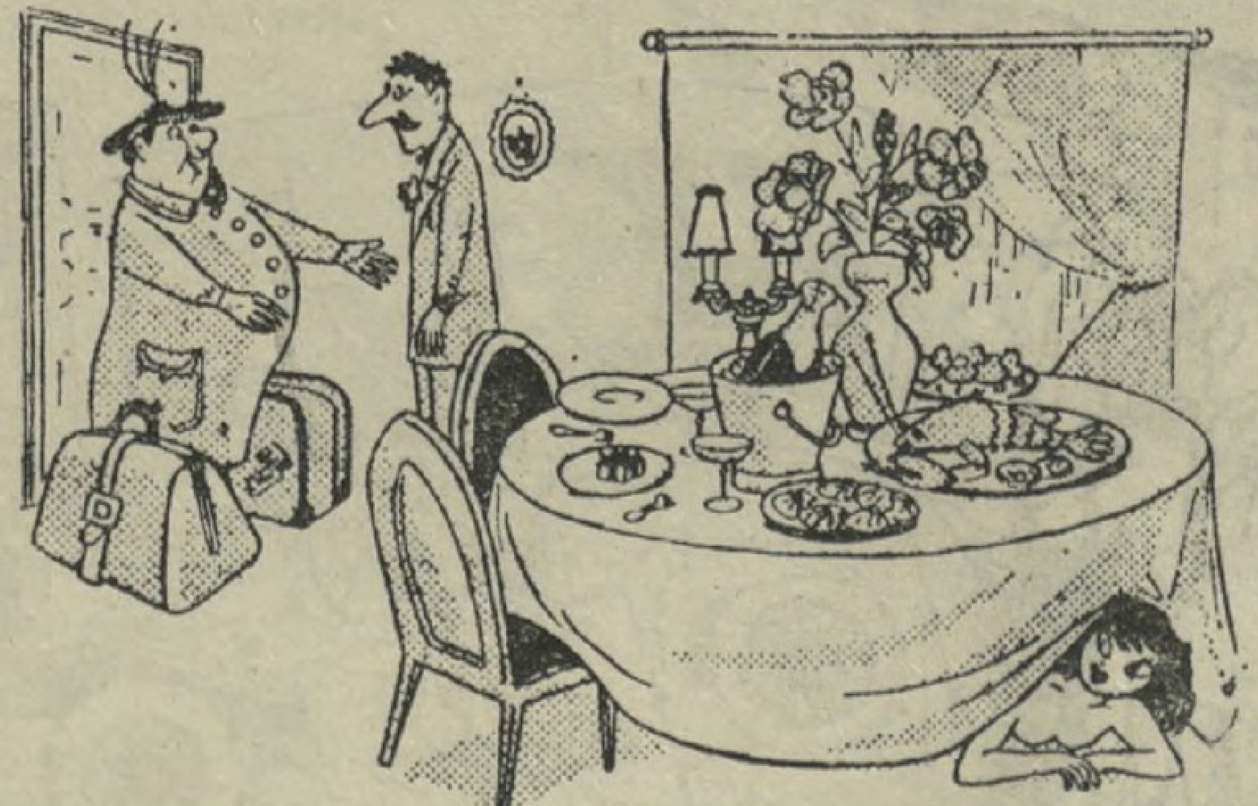
SİNEMADA:
— Müsaadenizle bayan!...

— İl Travaso —

— Dekoltem fazla açık oldu galiba... Bir şey görünüyor mu?..
— Hayır, çok şükür!...

— İci Paris —

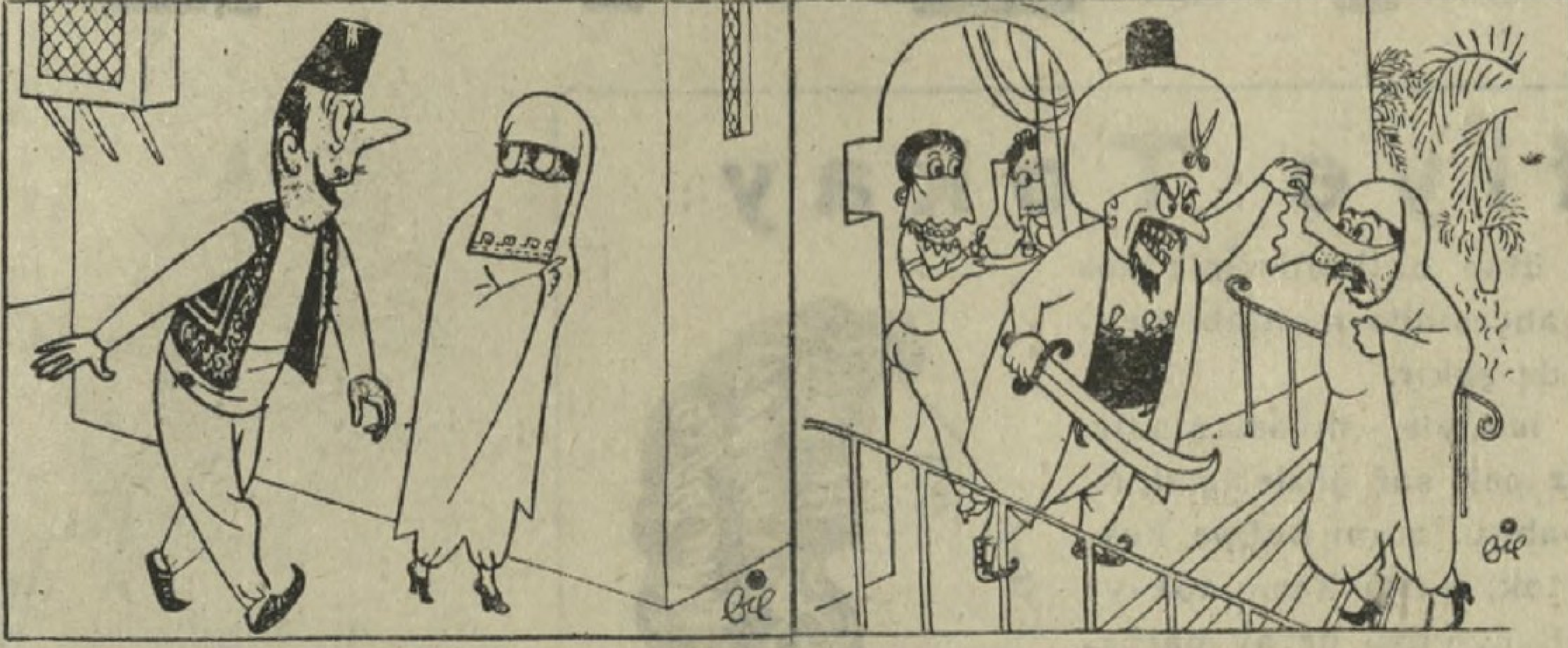

— Ah sevgili kocacığım, benim için ne zahmetlere girmişsin... Teşekkür ederim... Bugün geleceğimi nasıl da bildin?!...

— İci Paris —

000156

Dünya Karikatürleri

HAREM HAYATI :

— Rica ederim peşimi bırakınız.. Ben sizin bildiğiniz kadınlardan değilim!..

— Haşmetmeap, da..a evvel: «Ben sizin bildiğiniz kadınlardan değilim» demiştim!..

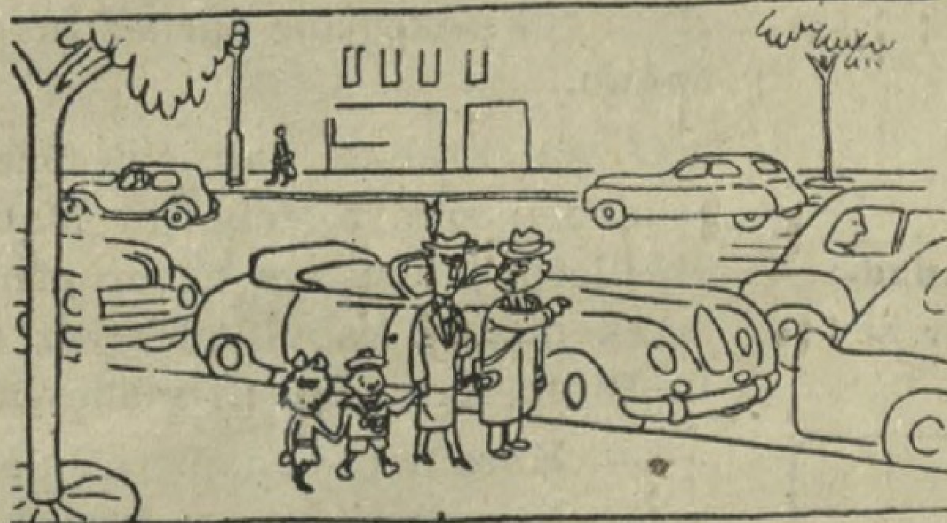
— Le Rire —

— Adını bir türlü hatırlıyamıyorum, şu her gelişinde beni sıkıştıran arkadaşınız, yine geldi!...

— İci Paris —

Yazısız hikâye: Üzenti!..

— Le Rire —

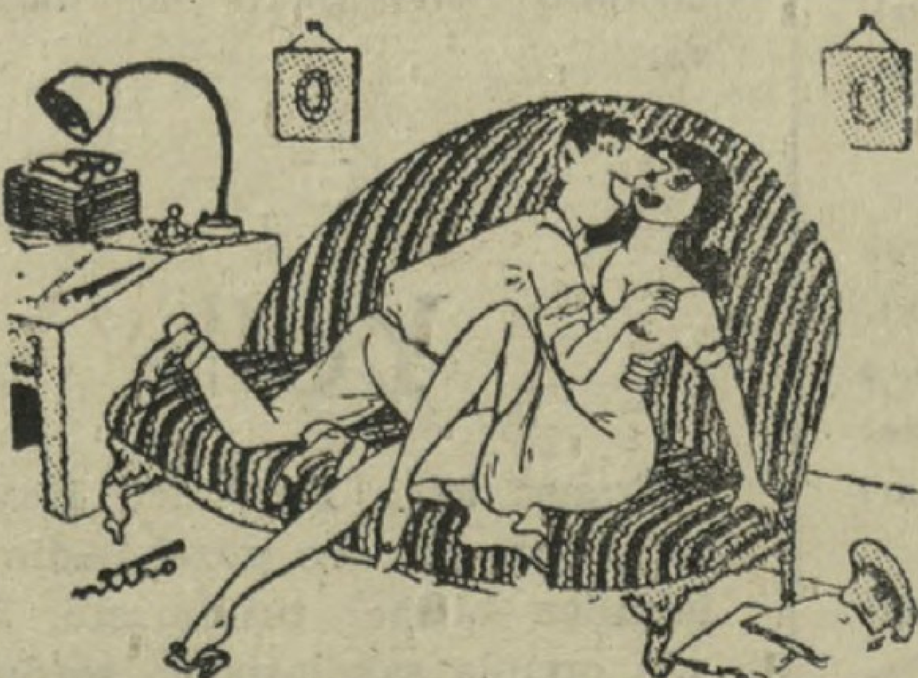
Kadın — Şaşılacak şey... Buna aklım ermedi işte... Herhalde çok istidadınız olacak!..

— Le Hérisson —

Ava giden avlanır!..

— İci Paris —

— Hayır, hayır... Oğluma verdiğiniz sıfırı düzeltmeden olmaz!...

— Le Hérisson —

BİZ VE ÇOCUKLARIMIZ!..

— İl Travaso —

000157

VARYETE

Sizin köşeniz :

İki akıllı

Salamon, Kayseriye gitmişti... Tenha bir mahalleden geçerken, bir de baktı ki, küçük bir çocuk, bir ipin ucuna annesinin altın bileziklerini bağlamış, havada sallıyarak oynuyor.

Salamon, kurnaz kurnaz çocuğa yaklaşarak:

— Bana bak, dedi, sana bir yumuş lira vereyim da onlari bana ver...

Çocuk bön bön güldü:

— Olur... Ama, şu karşıki kayanın üstüne çıkar: «Ben deliyim!» diye bağırırsan, veririm!

Salamon sevinçle kayanın üstüne tırmandı ve âvazı çıktığı kadar bağırdı:

— Ben deliyim!...

Sonra, elinde madenî bir lira, yüzünde şeytanca bir gülüşle çocuğa sokuldu:

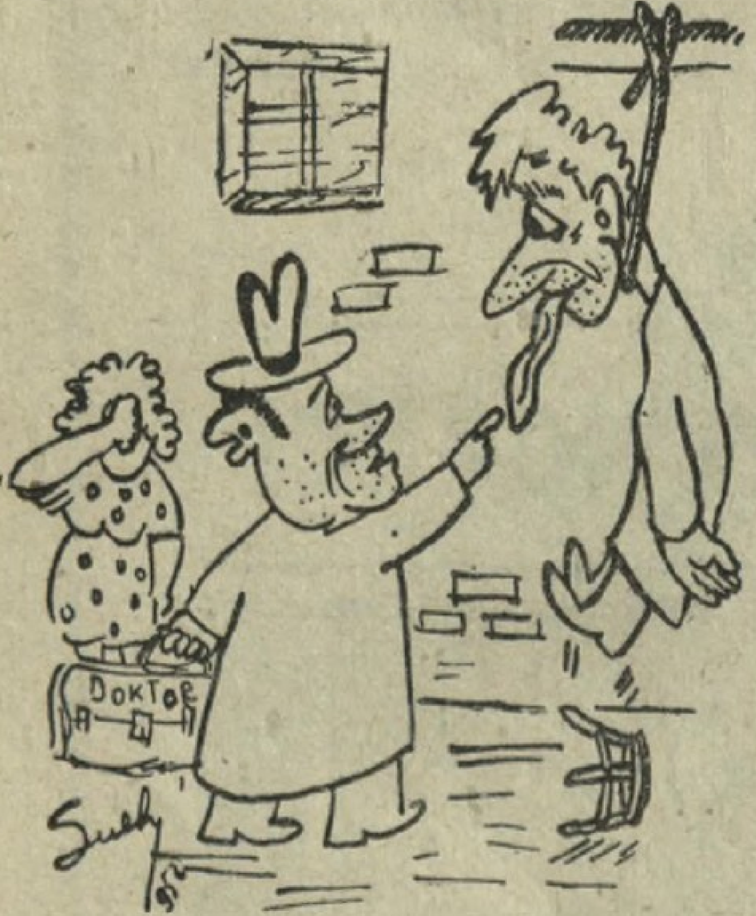
— Aydi bakalum, ver şu teneke bilezikleri...

Bu sefer, küçük Kayserilinin yüzü büsbütün değişivermişti. Şıngır şıngır bir kahkaha attı:

— İlâhî bezirgân, sen deli iken bunların kıymetini biliyorsun da, ben akıllı iken mi bilmiyeceğim!

Ve baş parmağını burnuna koyup bir nanik yaptı!

Hüseyin Yorgancı
— Salihli —

Dr. — Ooo, midesini bozmuş yine... Bak, dili pas içinde!...

Hastalık!

Doktor, uzun bir muayeneden sonra:

— Hastalığınız galiba irsî, dedi.

Hasta acı acı güldü:

— İmkânı yok...

— Neden?

— Çünkü babam oburluktan öldü, ben ise açlıktan ölüyorum!

Ahmet Ercan
— Aksaray —

Safiye Tokay

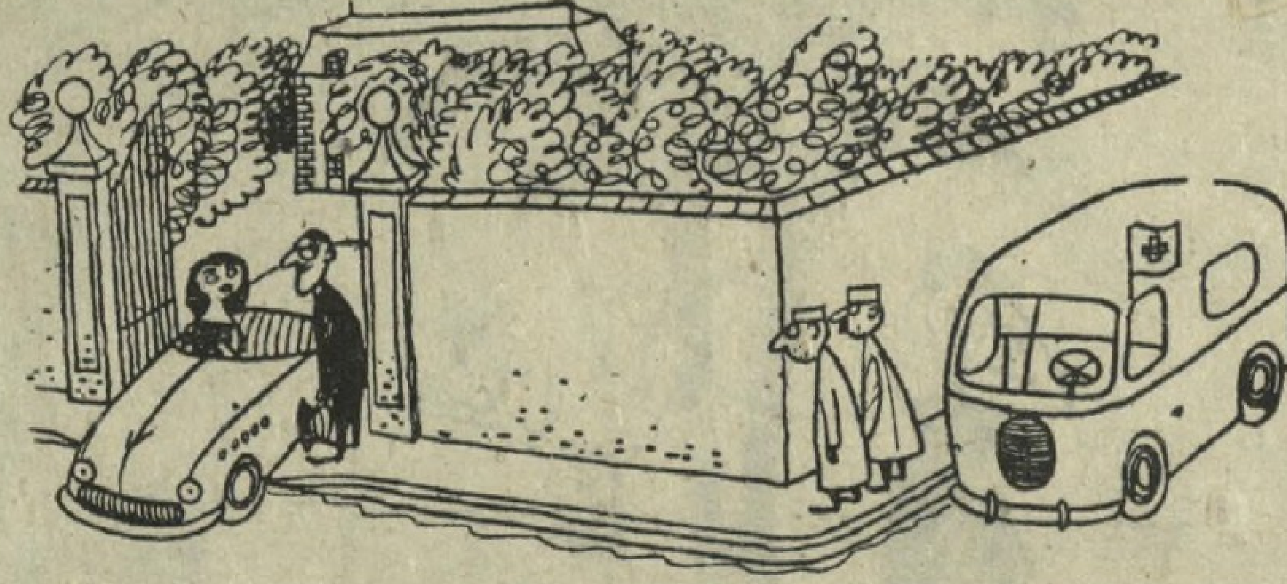

Her mevsimde öten bülbüllerimizdendir. Mutlaka Gül bahçesinde mehtâbı beklemez. Gündüzleri de şakır.

Safiye Tokay ismiyle müsemmadır: Daha doğar doğmaz pek saf gözlerle dünyaya baktığı için, babası, adını Safiye koydu. Gözü tok, sesi tok, hattâ karnı tok ve kırk bir kere maşallah, yüzü de ay parçası gibi olduğundan (Tok) ile (Ay) kelimesini birleştirerek kendisine soyadı aldı:

Geldi Kafiye,
Gitti Safiye!

Tekerlemesinin Safiye Tokay'la bir alâkası olduğunu sanmıyoruz. Okuduğu şarkılarda kafiyeler yerinde durmaktadır!.

— Sayın bayan, otomobilleriyle gezmeğe çıkabilirler: İmdad-ı sıhhî otomobili, hastahanede, oda, nöbetçi operatör, hâsılı her şey hazırlanmıştır!...

Müzik - Mizah

MÜTHİŞ!

Cemal Reşit Rey bir mecliste, İstanbul Radyosu okuyucularından birine sordu:

— Nasıl, müziğe çalışıyor musun, şarkı okumayı biraz ilerlettin mi?

Genç amatör ciddî ciddî:

— Çok ilerlettim üstadım... Şimdi sesim müthiş...

— Yaaa!... Nereden bildin müthiş olduğunu?..

Onun yerine, yanlarında bulunan Baki Süha Ediboğlu karşılık verdi:

— İlk şarkı okumaya başladığı zamanlarda, yalnız bitişik komşuları bizar oluyorlardı, şimdi bütün mahalle şikâyetçi!...

★

HAVLAMA!

Adı lâzım değil, İstanbul Radyosunun erkek okuyucularından biri, ne zaman odasına kapanıp kendi kendine yeni bir şarkı meşk etmeğe başlasa, bitişik komşunun köpeği de havlamaya başlıyordu.

Nihayet bir gün canına tak dedi. Soluğu karakolda aldı. Komisere şikâyetini bildirdi.. Biraz sonra köpeğin sahibi karakola çağırıldı. Bu, orta yaşlı, hiç Türkçe bilmiyen ecnebi bir kadındı.

Komiser, bir tercüman vasıtasiyle komşusu ses sanatkârının köpeğinden şikâyetçi olduğunu söyledi.

— Hayır, kabahat Mösyöde!

— Neden?

— Çünkü evvelâ o havlamaya başlıyor. Köpeğim de, bunu görünce ona karşılık vermeğe mecbur oluyor!..

ESKİ KEMAN

Alaturka keman üstadı Sadi Işılay, yeni zenginlerden Hacı Bayer'in apartımanında yapılacak sünnet düğününe davet edilmişti.

Hacı Bayer, Sadi Işılay'ı bir köşeye çekerek:

— Aman, dedi, çok hatırlı misafirlerim var. Saz takımı mükemmel olsun...

Işılay:

— Hiç merak etmeyiniz, dedi, bütün arkadaşlarım hakiki sanatkârlardır... Hele ben, o gece, iki yüz senelik bir kemanla size en güzel parçaları çalacağım...

Fakat, bu söz üzerine, Hacı Bayer'in kaşları çatılıvermişti. Fısıldar gibi yalvardı:

— Peki.. peki ama, çok rica ederim misafirlerim kemanınızın eski olduğunu çakmasınlar!..

S. M. Y.

DALGA GEÇENLER!..

Tarih Fıkralar:

Sıtma

Fransa krallarından 14 üncü Louis'nin başbakanı Kardinal Mazarin çok zeki, çok kurnaz bir adamdı.

O gün kral ile çalışmak üzere erkenden saraya gelmişti. Mabeyincilerden birisiyle haber gönderek huzura kabulünü niyaz etti. Biraz sonra dönen mabeyinci:

— Kardinal cenapları, dedi, kral hazretlerinin sıtması tutmuş, akşama kadar sizinle görüşemiyecek...

Kardinal, hiç bir şey söylemeden saraydan ayrıldı. Akşam üstü yine geldi. Kralın huzuruna girmek için müsaade istedi. Girdi:

— Şimdi nasılsınız majeste?..

— Kendimi biraz daha iyi hissediyorum...

— Sıtmanız?

— Gitti.

Kardinal, başını salladı:

— Evet, gitti... Giderken de görmüştüm...

Kral, hayretle yerinden doğruldu:

— Nasıl gördün?,

— Evet, gördüm... Güzel omuzlarında mavi ipekli bir manto vardı!..

□

Yol!

Fransa kralı Dördüncü Henri, sarayının genç ve güzel nedimelerinden birine tutulmuştu. Bir gün onunla şakalaşırken sordu:

— Güzel kız, yatak odana hangi yoldan gidilir?

Nedime, gözlerini süzerek cevap verdi:

— Kilise yolundan efendimiz...

000158

(YILDA 16 KEŞİDE)

1953 yılının en cazip ikramiyeleri

LÜKS APARTMAN DAİRELERİ
MÜSTAKİL EVLER
PARA IKRAMIYELERİ
LÜKS OTOMOBİLLER
CHRİS CHRAFT DENİZ MOTÖRÜ

olmak üzere,

SÜMERBANK'ın

1953 yılı ikramiye plânında toplanmıştır

Bütün bu ikramiyeler, SÜMERBANK'ta açtıracağınız

150 liralık bir hesapla sizin olabilir

Şansınızı en kısa yoldan yalnız SÜMERBANK'ta deneyebilirsiniz.

Her 150 lira için bir kur'a numarası verilir

Müessese, Fabrika ve Mağazalarımız vasıtasiyle olduğu gibi

POSTA HAVALESİYLE DE

Ankara, İstanbul şubelerimiz, Beyoğlu ve Bahçekapı Ajanslarımızda hesap açtırabilirsiniz. (10066) 1227

SÜMERBANK

EMNİYET SANDIĞI'nın

30/Aralık/1952

Keşidesi için PARA yatırmadınızsa, en yakın şubemize giderek, en az 150 liralık bir hesap açtırmakta acele ediniz.

75,000

Lira tutarında yılın en zengin ikramiye keşidesi

YEŞİLKÖY'de güzel ve kıymetli bir

VİLLÂ

Ve çeşitli para ikramiyeleri

Her 150 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir.

Tafsilât GİŞELERİMİZDE

000159

Akbaba

Hizmetçi — Ne dedin, ne dedin?... Seninle evlenmek mi?... Allah esirgesin... Ben hizmetçi kahrı çekemem!...

000160